

NIEUWE AVONTUREN

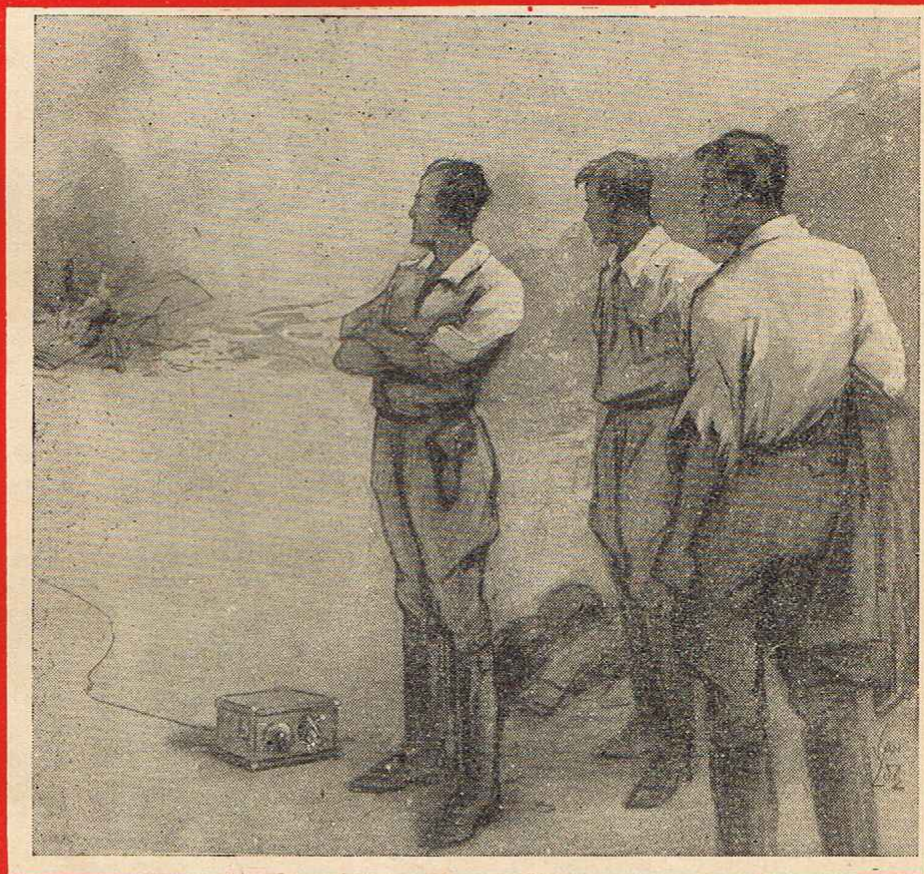
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE KONING DER MISDADIGERS

N° 2392

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam .

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Koning der Misdadigers

HOOFDSTUK I

S. O. S.

Charles Brand, de jonge vriend, secretaris en factotum van John Raffles, maakte zich gedurende de laatste dagen een weinig ongerust over de gemoedstemming van zijn vriend.

Wel was hij er aan gewend, dat de Grote Onbekende soms buien van neerslachtigheid had, maar meestal duurden deze niet langer dan enige uren.

Ofschoon hij de oorzaak van deze sombere buien niet geheel doorgrondde, had hij toch nooit naar de redenen wil-

len vragen, en ook ditmaal had hij zich wel gewacht door een of andere onbescheiden opmerking een vriend te grieven, aan wie hij boven alles ter wereld gehecht was.

Maar juist dit gedwongen stilzwijgen begon hem zwaar te drukken.

Te meer, daar deze zwaarmoedige stemming van zijn vriend veel langer aanhield dan gewoonlijk.

Zijn werklust scheen hem te hebben begeven, zijn zin voor avonturen te zijn

afgestompt.

Hij kon uren achtereen in de bibliotheek zitten, van de grote villa in de Cromwellstreet, welke hij sedert jaren onder de naam van Lord William Aberdeen, vice-president van de Windsor Club, bewoonde, verdiept in de lezing van een of ander boek.

Maar wanneer Brand binnenkwam, na zacht de deur te hebben geopend, zag hij menigmaal de ogen van zijn vriend niet op de bladzijde gevestigd, maar door het wijdgeopende raam van de bibliotheek ver over de bomen in het uitgestrekt park heen, strak voor zich uitstaren.

Dan bleef de jongeman even staan, om zich na enkele seconden zuchtend weer te verwijderen, als hij bemerkte dat zijn aanwezigheid toch niet was opgemerkt.

Maar op de vierde dag kon Brand het niet langer verkroppen.

De stilzwijgendheid van Raffles drukte hem zodanig, dat hij voelde tot iedere prijs een einde aan deze toestand te moeten maken.

Het was op een fraaie ochtend van de julimaand, in het jaar 1939 toen Raffles steeds met hetzelfde sombere gelaat en dezelfde strakke ogen aan het ontbijt kwam.

Brand was reeds aan de tafel gezeten en bladerde onverschillig en lusteloos de dagbladen door welke Gaston, de oude trouwe kamerdienaar van Lord Aberdeen, daar steeds placht neer te leggen.

De jongeman wierp zijn vriend een snelle blik toe en stond plotseling op.

Hij ging naar hem toe, legde hem beide handen op de schouders, schudde hem zacht heen en weer, en zei toen:

— Luister eens, Edward. Dit kan zo niet langer duren. Neen, kijk mij maar niet zo vragend aan; je weet heel goed, wat ik zeggen wil. Je verkeert sedert enige dagen in een bul van sombere moedeloosheid, die ik nog nooit zo lang bij je heb waargenomen.

Raffles keek Brand met een droef glimlachje op het gelaat aan en wilde zwijgend gaan zitten.

— Neen, zo kom je niet van mij af, zei Brand met vriendelijke aandrang. Je moet en zult me zeggen, waarom je

in deze toestand verkeert. Je weet wel, dat ik nooit naar de oorzaak van je somberheid gevraagd heb, wanneer je nu en dan eens van de kook was, maar ditmaal, neen, waarlijk Edward, ditmaal is het te erg. Zo kan het niet langer voortduren. Als je mij alles zegt, kan ik je misschien helpen of van dienst zijn.

Raffles greep de beide handen, die op zijn schouders lagen en drukte die krachtig.

— Beste Charles, begon hij, ik weet wat je gedurende deze tijd hebt moeten uitstaan. Vergeef het mij maar. En nu wil ik je wel schadeloos stellen voor wat je hebt moeten verduren door je de oorzaak mede te delen.

Hij ging aan de tafel zitten en keek Brand vlak in het gelaat.

— De oorzaak van mijn triestige stemming, amice, is geen andere, dan het beroep, dat ik uitoefen. De hemel weet, dat ik niets anders zou willen doen, maar het brengt soms konsekwenties mee, die mij zeer droefgeestig stemmen. Nu en dan heb ik in mijn leven mensen leren kennen, al waren het er dan maar zeer weinigen, wier edele inborst ik zeer hoog schatte en door wier vriendschap ik mij gelukkig achtte. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat deze mensen mijn ware aard niet kenden. En ik was zo naijverig op hun vriendschap en gehechtheid, dat ik hun nooit nader heb ingelicht, ook al zou ik daarvoor volstrekt geen gevaar hebben gelopen.

Brand knikte zwijgend, ten bewijze, dat hij zich in deze gedachtengang zeer goed kon verplaatsen.

Raffles vervolgde:

— Je begrijpt dus, wat het voor mij zijn moet, als door een of ander toeval uitlekt, dat Lord William Aberdeen, de bekende Engelse philanthroop, niemand anders is dan de lang gezochte inbreker John Raffles. Welnu, je herinnert je ons laatste avontuur?

— Zou ik dat nu reeds vergeten zijn, riep Brand uit.

— Je hebt gelijk, hernam Raffles op bittere toon, er is alle reden om het ons te herinneren. Wij hebben Professor Lynch voor de tweede maal uit onze

handen laten ontglippen, juist toen wij hem bijna onschadelijk gemaakt hadden. Maar dat is het ergste niet. Je weet, waarvoor wij naar Parijs gingen. Een van mijn weinige ware vrienden, Jean de Vallois, die in mijn armen de laatste adem uitblies, vertrouwde mij zijn enige dochter Suzanne toe. Je weet, hoe ons avontuur eindigde. Het jonge meisje bemerkte door een toeval mijn identiteit; zij weet nu, dat Edward Lister, de jarenlange vriend van haar vader en die haar voogd had moeten worden, niemand anders is dan John Raffles, in de ogen der wet een misdadiger. Van tienduizenden mijner zogenaamde vrienden en kennissen, zou mij dit volstrekt niet kunnen schelen, maar dat zij het juist moest ervaren, dat stemde mij bitter. Nooit zal ik de blik vergeten, zo smartelijk verwijtend, die het jonge meisje op mij wierp, toen ik afscheid van haar nam, voor de deur van het landhuis van Gravin de Noailles, in wier hoede ik haar heb achtergelaten.

Opnieuw knikte Brand met het hoofd.

— Ik begrijp zo goed, wat er in je is omgegaan, Edward, zei hij en stak Raffles over de tafel heen zijn hand toe.

Raffles slaakte een diepe zucht.

— Nooit heb ik zo zeer gevoeld, als bij deze gelegenheid, wat het zeggen wil, een man te zijn met honderden gedaanten, die voortdurend op zijn hoede moet zijn, steeds een masker moet dragen en altijd in de verwachting leeft, dat de politie zijn geheim doorziet en hem komt arresteren.

Brand glimlachte.

— Nu, die kans is al bijzonder gering, zei hij. Daartoe zijn onze voorzorgsmaatregelen te goed genomen.

— Misschien heb je gelijk, hernam Raffles glimlachend. Tot dusverre althans heeft de politie er geen seconde aan getwijfeld, of ik behoor wel degelijk tot de upper ten van de Engelse adel.

— En je mag ook het opwindende, het avontuurlijke van je beroep niet vergeten, zei Brand.

— Dat is zeker, hernam Raffles, terwijl hij een der kranten opnam. Spanning is er altijd genoeg. En dat is dan ook de voornaamste en misschien wel

de enige reden, dat ik mij aan het beroep blijf houden, dat ik jaren geleden vrijwillig gekozen heb. Ik laat daar, dat ik het nu niet meer zou kunnen veranderen, al zou ik willen.

— Ik hoop van harte, dat je, nu je je gemoed hebt uitgestort, weer de oude wordt, zei Brand. Het kan niet goed zijn, dat je je zo volkomen overgeeft aan zulke zwaarmoedige buien.

— Het zal wel weer overgaan, antwoordde Raffles met een vaag glimlachje.

— Wat ik zeggen wil, heb je al bericht van Suzanne de Vallois gekregen?

— Neen, natuurlijk niet, zei hij op doffe toon. Met John Raffles kan zij natuurlijk niets uitstaande hebben en Edward Lister is dood voor haar.

Brand schudde het hoofd en nam de « Times » ter hand.

Beide vrienden begonnen aan de maaltijd en daar ook Raffles een blad ter hand had genomen, werd er geruime tijd geen woord meer gewisseld.

Plotseling slaakte Brand een kreet van verrassing.

Raffles keek op, en vroeg wat er aan de hand was.

Brand antwoordde niet, maar duwde zijn vriend de krant onder de neus, met zijn vinger op een advertentie wijzend in de Agony-Kolom.

In een donkere omranding stonden met vette letters de woorden te lezen:

S 5 ROEPT U!

Het waren de woorden, die Raffles bij zijn afscheid van Suzanne de Vallois aan haar had opgegeven om in de « Times » te plaatsen, als zij zijn hulp mocht nodig hebben.

Raffles wierp de krant neer en zei:

— Dat moet de hand van het noodlot zijn. Misschien heb ik daaraan al die vier dagen in mijn onderbewustzijn gedacht.

— Het jonge meisje verkeert dus in gevaar?

— Dat spreekt van zelf.

— Wat zou er dan toch gebeurd zijn? vervolgde de jonge man.

— Ja, wie kan dat nu zeggen, riep Raffles enigszins ongeduldig uit.

— Maar heb je dan geen enkel vermoeden omtrent de aard van de geva-

ren, die haar kunnen bedreigen?

— Vermoedens wel, maar het dient tot niets, of ik daarover hier ga zitten mediteren, terwijl de feiten zich te Parijs hebben afgespeeld.

— Wat denk je te doen? Maar neen je behoeft mij niet eens te antwoorden, Edward. Wij gaan natuurlijk aanstonds naar Parijs.

Raffles knikte zonder te antwoorden en drukte op de knop van de elektrische bel.

Een ogenblik later trad de oude Gaston binnen.

— Is Henderson in de garage? vroeg Raffles.

— Ja, mylord. Hij maakt een van de auto's schoon.

— Zeg hem dat hij onmiddellijk hierkomt. Hij behoeft zich niet eerst aan te kleden.

De oude Gaston verliet het vertrek, en vijf minuten later trad Henderson binnen, de krachtig gebouwde chauffeur van Zijne Lordschap en die hem in de meeste zijner gevaarlijke avonturen trouw ter zijde had gestaan.

Hij was in een blauw linnen overall gekleed en had zijn handen waarschijnlijk inderhaast zo schoon mogelijk trachten te krijgen.

Hij sloot de deur en bleef onbeweeglijk staan, als een soldaat, die tegenover zijn meerdere geplaatst is.

— Ligt er een motorboot gereed, James, die onmiddellijk gebruikt kan worden? vroeg Raffles.

— Ja, mylord, de « Zeearend ».

— Waar?

— In het boothuis van de Tower-bridge.

— Goed. Wij vertrekken over een half uur naar Frankrijk.

Henderson vertrok zelfs geen spier van zijn gelaat. Reeds lang was hij gewend aan dergelijke bevelen.

— Blijven wij gedurende enige tijd in Frankrijk, mylord? vroeg hij.

— Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen, James, antwoordde Raffles. Het is best mogelijk, dat wij nog verderop moeten. Naar Italië, of misschien wel naar de Afrikaanse kust, of nog verder. Reken er maar op, dat wij misschien lang uitblijven.

— Moeten er wapens meegenomen worden?

— Revolvers en geweren.

— Uitstekend, mylord. Over een half uur kunt gij u inschepen.

Henderson maakte een korte buiging en verwijderde zich en Raffles wist nu, dat hij zich inderdaad over dertig minuten aan boord van zijn motorboot zou kunnen begeven.

Vlug beëindigden de beide vrienden hun ontbijt, en begaven zich daarna naar hun slaapkamer, waar zij een paar valiezen pakten en zich met een taxi naar het boothuis begaven aan de Tower-bridge, waar Henderson hen reeds wachtte.

Juist een half uur nadat het bevel gegeven was, scheepten de drie mannen zich in.

HOOFDSTUK II

EEN RAADSELACHTIGE VERDWIJNING

De overtocht werd snel en zonder enig oponthoud volbracht.

Reeds om elf uur in de ochtend maakte de zeewaardige boot, die haar naam ten volle verdiende, voor het douanekantoor van Calais vast.

Raffles had zijn spoorweggids reeds tijdens de vaart geraadpleegd, en wist, dat er over tien minuten een sneltrein

naar de Franse hoofdstad zou vertrekken.

De boot werd aan de hoede van de opzichter der plaatselijke Jachtclub toevertrouwd en een taxi bracht de drie reizigers direct naar het station, waar zij juist bijtijds aankwamen om plaatsbiljetten te kunnen nemen en in de trein naar Parijs te springen.

Om kwart voor een in de namiddag hield de trein in het Gare de l'Ouest stil.

De drie reizigers haastten zich het station uit en Raffles beval de chauffeur van een taxi hen naar het Grand Hotel te rijden.

Het behoeft nauwelijks gezegd, dat Raffles en Brand zodanig vermomd waren, dat niemand Lord Aberdeen en zijn secretaris zou herkennen.

Onder dit mom had de Grote Onbekende namelijk reeds verscheidene malen zijn intrek in het beroemde Parijse hotel genomen.

Nadat hun een kamer was aangewezen, gebruikten zij haastig de lunch, want Raffles scheen door een koortsachtig ongeduld verteerd te worden.

— Ik hoop, dat ik in staat zal zijn, haar te helpen, zei Raffles ontroerd, toen hij opstond, en zich tot Brand wendde. Dat zou veel goed maken.

Henderson, die afzonderlijk had gegeten, daar hij niet anders dan in zeer bijzondere omstandigheden met zijn meester aan één tafel wilde zitten, kreeg de opdracht, op hun terugkomst te wachten.

Het was juist half twee, toen Raffles en Brand het Grand Hotel verlieten en in een taxi stapten, welke door een kellner besteld was.

— Naar de Avenue d'Auteuil, beval Raffles de chauffeur. Weet je waar Gravin de Noailles woont? vroeg hij.

De man knikte bevestigend.

— Vooruit dan, en zo vlug mogelijk. Een goede fooi, als je er binnen een half uur bent.

De chauffeur keek enigszins bedenkelijk, maar nog binnen de opgegeven tijd stopte de auto voor een fraai ouderwets huis, dat aan alle zijden door een tuin omgeven was.

— Wachten, chauffeur, zei Raffles, met de hand reeds aan de koperen bel naast het hek.

Binnen enkele ogenblikken verscheen er een in donkergroene livrei gestoken bediende, die het hek opende.

— Is je meesteres thuis? vroeg Raffles.

— Jawel, mijnheer, antwoordde de

man, wiens zenuwachtigheid aanstonds opviel. Wie kan ik aandienen?.

— Zeg maar, dat er iemand uit Londen is, die het ochtendblad van de « Times » heeft gelezen, luidde het antwoord.

De bediende keek wel enigszins verbaasd op, bij het horen van deze woorden, maar nodigde niettemin de beide bezoekers uit, binnen te treden en ging hen daarop voor naar een breed terras, geflankeerd door twee marmeren trappen.

Hij duwde de brede voordeur open, welke hij had laten aanstaan, en verzocht Raffles en Brand plaats te nemen op een der banken, die langs de muur van de ruime hall stonden.

— Ik zal u aanstonds bij de gravin gaan aandienen, mijnheer, zei de man.

Hij was spoedig terug met het verzoek hem te volgen.

De bediende geleidde hen langs enige gangen en portalen naar een fraai gemeubeld salon, waarvan hij de deur opende.

Dicht bij het raam zat een oude dame met spierwit golvend haar, dat er uitzag, alsof het gepoederd was, die dadelijk opstond, toen de bezoekers binnentraden.

Zij had mooie, donkere ogen, die thans echter de sporen droegen van vele vergoten tranen, haar gelaat was bleek en haar lippen trilden, toen zij op Raffles toetrad.

Tevens lag er een uitdrukking van vrees en ongerustheid over haar trekken verspreid.

— Gij hebt dus haar noodkreet vernomen? vroeg zij op zachte toon, terwijl zij een uitnodigend gebaar maakte naar een paar stoelen.

— Ik ben gekomen, gravin, antwoordde Raffles eenvoudig, omdat Suzanne mij heeft geroepen, en ik beloofd had, haar in nood en moeilijkheden te zullen bijstaan. Deze heer is mijn vrouwde vriend, zonder wiens hulp ik weinig kan uitrichten. Zijn naam zal er weinig belang inboezemen, voegde hij er met een glimlachje aan toe.

Een lichte blos steeg in de bleke wangen van Gravin de Noailles op.

— Als mijnheer er toe kan bijdragen,

dat mijn lieve Suzanne wordt teruggevonden, dan zal ik hem ten eeuwige dage dankbaar zijn, zei zij op zachte toon.

Daarop voegde zij er bijna onhoorbaar aan toe.

— Het komt er niet op aan, wie gij zijt.

Allen namen plaats, en enige seconden heerste er een gespannen zwijgen.

Toen begon Raffles enigszins aarzelend:

— Mag ik vragen, gravin, of mademoiselle Suzanne u op de hoogte heeft gebracht van hetgeen haar is overkomen in het huis van Edward Lister?

De gravin schudde ontkennend het hoofd.

— Neen?

— Zij heeft mij niets verteld, mijnheer, hernam de gravin. Zij wilde niets zeggen. Zij zei, dat het niet haar geheim was en dat haar lippen verzegeld waren. Een warme gloed steeg op in de wangen van de Grote Onbekende.

— Dat is edel van haar, fluisterde hij. Daaraan herken ik de dochter van mijn overleden vriend de Vallois.

Toen hernam hij op luide toon:

— Maar gij weet toch, dat zij de advertentie in de «Times» geplaatst heeft?

— Dat deed Suzanne niet, maar ik, mijnheer.

— Gij? riep Raffles in de hoogste verbazing uit. Dus hebt gij het toch geweten?

— Het enige wat Suzanne mij heeft medegedeeld, is, dat zij, als zij ooit in gevaar mocht verkeren, slechts een korte advertentie telegrafisch aan de «Times» behoefde op te geven. Zij deelde mij de inhoud van die advertentie mede, en dat is alles. Ik heb niet verder gevraagd.

— Maar wanneer is zij dan verdwenen? vroeg Raffles, terwijl hij de gravin vol spanning aanzag.

— Vijf dagen geleden, mijnheer.

Raffles sprong verschrikt op.

— Vijf dagen, zegt gij? riep hij uit. Maar waarom hebt ge dit nu pas bekend gemaakt?

— De reden is zeer eenvoudig, mijnheer. Suzanne vertrok vijf dagen gele-

den naar een mijner oudste vriendinnen, waar zij een week zou logeren.

— Waar woont die vriendin? vroeg Raffles.

— Te Neuilly, mijnheer.

— En daar is zij zeker in het geheel niet geweest? vroeg Raffles, wiens ongerustheid ieder ogenblik toenam.

— Zoals gij zegt. Toen ik gisteren eens informeren wilde, hoe Suzanne het bij mijn vriendin maakte, kreeg ik tot mijn grote schrik enige ogenblikken later telegrafisch bericht, dat Suzanne in het geheel niet bij mijn vriendin was geweest.

— Wat deedt gij toen?

— Ik liet mij onmiddellijk naar Neuilly brengen en daar liet mijn vriendin mij een briefje van Suzanne zien, waarin deze haar mededeelde, dat zij tot haar spijt verhinderd was te komen. Zij zou haar komst enige dagen uitstellen. Dat briefje was gedateerd juist op de dag, waarop zij vertrok.

— Prachtig bedacht, bromde Raffles in zich zelf.

Daarop vervolgde hij luid:

— Mag ik het adres en de naam van uw vriendin weten?

— Barones de Beaupreux, Avenue Longchamps.

Raffles noteerde het adres in zijn agenda en vroeg toen verder:

— Wat hebt gij toen gedaan?

— Dat kunt gij wel denken, mijnheer. Ik heb mij onmiddellijk in verbinding gesteld met het hoofdbureau van politie. Het was omstreeks tien uur in de ochtend van gisteren, toen ik bij mijn vriendin vandaan kwam, dodelijk ongerust en vastbesloten, om hemel en aarde te bewegen, om Suzanne terug te vinden.

— Toen is de politie zeker aanstonds aan het werk gegaan?

— Dadelijk, mijnheer, zonder enig resultaat evenwel. Ik moet trouwens erkennen, dat de hoofdcommissaris van politie, de Blécourt, al dadelijk zei, dat het buitengewoon moeilijk zou zijn, het meisje op te sporen.

Raffles knikte somber met het hoofd.

— Daaraan had hij gelijk, gravin.

Een smartelijke trek verscheen op het

gelaat van de oude dame.

— Het moet wel, want hun pogingen bleven volkomen vruchteloos. Ik had hun verzocht, mij telefonisch het resultaat hunner onderzoekingen mede te delen, maar om tien uur in de avond was er nog niet het minste spoor gevonden. Toen schoot mij te binnen, wat Suzanne mij eens had toevertrouwd, misschien bewogen door een voorgevoel. Ik heb toen aanstonds op het dichtstbijzijnde postkantoor telegrafisch de advertentie aan de « Times » opgegeven.

— Gij hebt daar goed aan gedaan, gravin, zei Raffles.

— Gij hoopt Suzanne dus terug te kunnen brengen? riep de gravin levendig uit.

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op.

— Ik zal doen, wat ik kan, gravin, maar het zal zeer, zeer moeilijk zijn. Laat mij u nog enkele vragen mogen stellen.

— Ik luister.

— Is Suzanne met uw eigen auto naar Neuilly vertrokken?

— Neen, mijnheer. Zij moest een taxi nemen, want mijn Peugeot bleek onbruikbaar te zijn. Ik heb de wagen dan ook vier dagen moeten missen voor een reparatie.

— Hoe lang is het ongeveer per auto van hier tot het huis van Barones de Beaupreux?

— Ongeveer drie kwartier.

— Hoe laat is zij vertrokken.

— Precies weet ik het niet, maar de duisternis was reeds gevallen.

— Ik dank u, gravin. Een en ander staat natuurlijk met elkaar in verband.

Raffles nam zijn hoed en maakte een korte buiging voor de gravin.

— Wij gaan aanstonds aan het werk. Maar nogmaals, vlei u vooral niet met een hoop die misschien toch niet verwezenlijkt kan worden, gravin. Ik vrees, dat wij met zeer sluwe schavuiten te doen hebben.

Hij wierp Brand een snelle blik toe, die op zijn beurt een zwijgende buiging voor gravin de Noailles maakte, waarna beide vrienden haastig het vertrek verlieten.

HOOFDSTUK III

EEN VRUCHTELOOS ONDERZOEK

Raffles trok Brand mede en begaf zich met snelle schreden naar de garage, die zich tamelijk ver achter in de tuin bevond.

Daar kwam hen een jonge chauffeur tegemoet, die hen met een verbaasd gelaat vroeg, wat zij wensten.

— Wij zijn particuliere detectives, jongeman, antwoordde Raffles kortaf.

— Als gij komt om onderzoek te doen, naar de verdwijning van mejuffrouw Suzanne, de Vallois, dan hoop ik, dat gij meer succes zult hebben dan uw voorgangers, bromde de chauffeur.

— Laten wij dat hopen, zei Raffles kalm. En laat mij nu de garage maar eens zien.

De chauffeur trad op de deur van de autoloods toe en Raffles en Brand volgden hem.

Het was een betrekkelijk kleine ruimte, die slechts plaats bood voor een auto, in dit geval een fraaie Bentley Limousine.

— Dit is de wagen? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer.

— Wat mankeerde er aan de motor?

— Een van de zuigerstangen was gebroken.

Raffles glimlachte.

— Komt niet vaak voor, is het wel? vroeg hij.

— Zeer weinig voorkomend, mijnheer, antwoordde de chauffeur.

Raffles was naar het kleine raam gelopen, dat op ongeveer anderhalve meter boven de grond was aangebracht boven de deur.

— Sluit gij dit raam 's avonds? vroeg hij, zich tot de chauffeur wendende.

— Altijd, mijnheer. Er is een luik voor, zoals gij ziet.

— En hebt gij niets aan dat luik gezien, op de ochtend, waarop mejuffrouw Suzanne naar Neuilly zou vertrekken?

— Niets mijnheer.

— Ik wist wel, dat wij met buitengewoon schrandere schavuiten te doen hebben, bromde Raffles.

Hij nam een klein bankje, ging er op staan en bekeek zorgvuldig het raam, het luik en de knip waarmede het van binnen werd bevestigd, eerst met het blote oog, vervolgens met een vergrootglas.

Een paar minuten later sprong Raffles van het bankje en riep uit:

— Het is zoals ik dacht, zij zijn door dit luik naar binnen gedrongen, hebben aan de auto geknoeid en zijn weer langs dezelfde weg vertrokken, waarna zij de knip op haar plaats hebben bevestigd, door middel van een ijzerdraad en een lus, welke zij door een klein gaatje in de raampost hadden gestoken.

Hij liep even heen en weer en richtte zich toen weer tot de chauffeur, zeggend.

— Gij houdt de garage keurig schoon, maar die zindelijkheid bakt ons een lelijke poets. Alle sporen zijn nu natuurlijk uitgewist.

Hij zuchtte, wierp nog een blik om zich heen en verliet toen, langzaam de garage.

Plotseling keerde hij op zijn schreden terug en vroeg de chauffeur, die reeds weer aan het werk was gegaan:

— Zijn hier in de laatste dagen wel eens gasten gekomen, die gij nog nooit gezien hebt?

De chauffeur dacht even na en antwoordde toen:

— Alle bezoekers, die hier komen, krijg ik natuurlijk niet te zien, maar van de laatste tijd herinner ik mij één bezoeker, die er nog al opvallend uitzag. Ik hoorde later van het huispersoneel, dat die meneer een beroemd professor was, in de scheikunde of zo iets. Hij was lang en mager en had een lange puntbaard. Hij sprak met een vreemd accent. Ik vond hem, als ik het zeggen mag, geen erg sympathiek type, mijnheer, aldus besloot de chauffeur.

Het gelaat van de Grote Onbekende had een merkbare verandering ondergaan en hij mompelde:

— Hij. Hij is het dus.

Sissend kwamen de woorden er uit en de grijze ogen blonken nu als het lemmet van een mes, koel en hard.

— Je denkt dus, dat professor Lynch begon Brand op zachte toon.

— Stil, viel Raffles hem in de rede. We zullen er aanstonds over spreken. Maar als hij dit werkelijk op zijn geweten heeft, laat hij zich dan voor mij in acht nemen. Als hij zich aan het jonge meisje vergrepen heeft, dan zal ik hem dat betaald zetten, al moet het mijn leven kosten.

— Ik had het dadelijk moeten begrijpen, ging hij voort, terwijl de beide vrienden langzaam naar het huis terug liepen. Dat kon alleen het werk zijn van de Koning der Misdadigers.

— Maar met welk doel...? vroeg Brand.

— Dat is, dunkt mij, nogal duidelijk, antwoordde Raffles. Hij slaat twee vliegen in één klap. Ten eerste weet hij zeer goed, dat hij zich aldus op mij kan wreken, en ten tweede, heeft hij in Suzanne de Vallois een kostbaar lospand, dat hem enige honderdduizenden francs kan opbrengen. Als hij het meisje eenmaal naar een veilige plaats heeft gebracht, waar hij haar buiten mijn bereik waant, dan zal hij wel aanstonds door een zijner vele handlangers een hoge losprijs eisen.

Op dit ogenblik stonden de beide vrienden weer voor de deur van het huis, en Raffles scheen in beraad te staan of hij naar binnen zou gaan of niet.

— Ik geloof niet, dat het doel heeft om hier in huis nog enig onderzoek in te stellen, zei hij op moedeloze toon. Hier is natuurlijk niets meer te vinden.

— Maar het briefje, dat Suzanne heet geschreven te hebben? vroeg Brand.

— Nu, dat is natuurlijk door Lynch gefabriceerd, bromde Raffles. Ik weet, dat hij een verbazend talent heeft voor het namaken van handschriften. Waarschijnlijk heeft hij kans gezien bij een zijner bezoeken hier in huis een paar regels schrift van Suzanne machtig te

worden.

— Maar als wij eens onderzoek deden naar de chauffeur, die haar gereden heeft?

Weer haalde Raffles, nu enigszins ongeduldig de schouders op.

— Maar, amice, denk toch eens even na. Als hij een gewone taxichauffeur is geweest, dan zijn er twee dingen mogelijk: of de man is onderweg overvallen en onschadelijk gemaakt, en dan had de politie dit onmiddellijk moeten uitvinden, ofwel, hij speelde met Lynch onder een hoedje. In beide gevallen is het natuurlijk uitgesloten, dat wij op die manier op een spoor komen.

Maar wij zullen natuurlijk geen enkele gelegenheid mogen verzuimen.

De twee mannen verlieten de tuin, waarvan het hek door een bejaarde tuinman voor hen werd geopend.

Zij begaven zich aanstonds terug naar het Grand Hotel, waar Raffles zich in zijn kamer opsloot met een paar dozen Turkse sigaretten om uitvoerig over de zaak na te denken.

Toen hij na een paar uur eindelijk te voorschijn kwam, was de kamer blauw van de rook en waren zijn ogen rood belopen.

Hij was blijkbaar niet veel opgeschoten en hij keek Brand, die hem opgewekt tegemoet kwam, met een troebele blik aan.

— Ik weet niet of ik er goed aan heb gedaan, zei Brand, maar ik heb mijn tijd besteed om een lijstje te maken van alle auto verhuurders en taxi-ondernemingen. Wat ben ik blij, dat ik er om gedacht heb, riep Charles verheugd uit en met verhoogde kleur. Ik heb alle namen en adressen uit het adresboek overgeschreven.

Raffles klopte Brand op de schouder.

Al zijn energie scheen te zijn teruggekeerd.

— Daarvoor dank ik je, beste jongen, zei hij. Dat spaart ons heel wat werk uit. Heb je het lijstje bij je?

— Hier is het.

Raffles klopte zijn vriend dankbaar op de schouder en belden sprongen in de eerste de beste taxi, nadat Raffles

de chauffeur opdracht had gegeven, achtereenvolgens alle garages af te rijden, welke het lijstje bevatte, al zou de rit ook tot middernacht moeten duren.

En het werd een lange tocht, want pas om twee uur in de nacht stopte de auto voor het Grand Hotel.

Slechts enkele minuten van al die tijd hadden Raffles en Brand besteed om ergens iets te eten, terwijl de auto voor de deur bleef wachten.

De chauffeur kreeg een vorstelijke fooi en reed weg, zeer voldaan over zijn avond.

Maar Raffles en Charles bestegen te-leurgesteld en vermoeid en het hart van wraakgedachten vervuld, de trappen naar hun kamer.

Hun onderzoek had niet het minste resultaat opgeleverd.

Ofschoon Raffles met ijzeren wilskracht de volgende dag het onderzoek hervatte, vond hij volstrekt niets, dat hem enig aanknopingspunt kon verschaffen.

Professor Lynch scheen in dat opzicht even schrander te zijn als Raffles en nooit ergens iets achter te laten, dat hem in ongelegenheid zou kunnen brengen.

Uit zijn informaties bleek alleen dat Professor Lynch juist zeven dagen geleden zijn huis verlaten had.

Hij had gebruik gemaakt van een mooie, blijkbaar nieuwe auto, waarin in de bagageruimte een grote gele reiskoffer neergelegd was, en dit was alles, wat Raffles te weten was gekomen.

Van hun kant zaten Brand en Henderson, geen ogenblik stil; zij gunden zich zelfs bijna geen tijd om te eten of te slapen.

En toch geen spoor, niets, niet de geringste aanwijzing, volstrekt niets.

Het scheen alsof Suzanne de Vallois en met haar Professor Lynch, door de grond waren gezonken.

Maar Raffles gaf het niet op, en onverdrotten zette hij zijn onderzoek voort.

Zo verliepen acht dagen.

Na verloop van een week was Lynch

nog even onvindbaar, als toen Raffles te Parijs kwam, al had deze ook duizenden francs besteed aan telegrammen

naar ontelbare spoorwegstations in geheel Europa, met een korte beschrijving van het zo zeer uiteenlopende tweetal.

HOOFDSTUK IV

EEN TWEEDE NOODKREET

Op zekere avond keerden Raffles, Brand en Henderson eerst met de trein tot Calais, en vervolgens met de « Zeearend » naar Londen terug.

Zij kwamen daar om vier uur in de nacht aan.

De gehele volgende dag besteedde Raffles aan het bijeenbrengen van de middelen, waarmede hij hoopte Lynch te kunnen achterhalen en de terugkeer naar Parijs was op de volgende dag om tien uur 's avonds vastgesteld.

Een buitengewoon voorval echter bracht een gehele ommekeer in de plannen van de Grote Onbekende.

Brand stond tegen de grote tafel bij het raam van de eetzaal leunend, de « Times » te lezen, toen hij plotseling een luide kreet slaakte.

— Wat is er? vroeg Raffles, die juist was binnengekomen, terwijl hij zich haastig omwendde.

— De advertentie staat weer in de « Times ».

— Wat? riep Raffles uit.

— Ja, kijk, de naam ener stad staat er bij: « S 5 roept u in Cairo ».

Met een snel gebaar nam Raffles Brand het blad uit de hand, als om zich met eigen ogen te overtuigen, dat de jongeman goed gelezen had.

Toen begonnen zijn ogen weer met de oude glans te schitteren.

— Gelukkig, riep hij uit. Suzanne de Vallois heeft waarschijnlijk kans gezien zich even aan zijn toezicht te onttrekken, of anders misschien een harer bewakers omgekocht en dit telegram kunnen afzenden. Nu weet ik tenminste waar hij is, en hij zal mij niet ontkomen.

— Maar Lynch zal toch de « Times » ook lezen en op zijn hoede zijn, merkte Brand op.

— Dat mag hij; ik zal veel eerder

dan dit nummer van de « Times » in Cairo zijn, zei Raffles bedaard.

— Maar Edward, dit nummer is reeds met de boot van hedenmiddag verstuurd riep Brand uit.

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Denk je soms dat ik van boot of trein gebruik denk te maken, om die schurk te pakken te krijgen?

— Hoe denk je dan te reizen?

— Natuurlijk door de lucht.

Brand slaakte een kreet van vreugde.

— Daaraan had ik niet gedacht, riep hij uit. Je wilt zeker van de « Typhoon » gebruik maken?

— Ja. Het is mogelijk dat Lynch enige tijd in Cairo blijft. En hoe eerder ik er ben, hoe meer kans ik heb hem daar nog te vinden.

— In hoeveel tijd denk je de afstand met de vliegmaschine af te leggen?

— In een halve dag.

— En wanneer vertrekken wij? vroeg Brand.

— Direct, over twee uren moeten we weg zijn.

Het begon de jongeman te duizelen.

Hij was reeds aan vele stoutmoedige avonturen van zijn vriend gewend, maar wat deze nu wilde ondernemen, leek hem het toppunt van buitensporigheid te zijn.

— Maar zullen wij in twee uren gereed kunnen zijn? vroeg hij.

— Het moet, antwoordde Raffles.

— Is de machine startklaar? vroeg de jonge man.

— Henderson moet het toestel aanstands in orde maken. 't Bevindt zich in de geheime onderaardse bergplaats naast het laboratorium. Kom gauw, Charles, maak je voor de reis gereed. Weinig, maar goede bagage. Je weet wat ik

bedoel. Wat bedwelmende middelen, een paar gasbommen, onze revolvers en een paar geweren, dat zal wel voldoende zijn. Voor de rest moeten wij maar op ons goed geluk vertrouwen. Ik ben deze keer minder John Raffles dan de Wrekende Gerechtigheid, en die behoeft geen mom te dragen.

Brand begaf zich onmiddellijk naar zijn slaapkamer, om een valies te pakken, terwijl Raffles naar de garage ging, waarboven zich de woning van Henderson bevond.

De chauffeur stond voor zijn geopend raam en kwam aanstonds naar beneden, want hij kende het gelaat van zijn meester goed en begreep aanstonds, dat er iets belangrijks op til was.

— Luister eens, James, begon Raffles toen de reus voor hem stond, wij vertrekken stante pede naar Caïro.

— Uitstekend, mylord, zei Henderson kalm.

— Maar wij gaan niet met een onzer boten, maar per vliegmaschine, vervolgde Raffles glimlachend. Is de « Typhoon » klaar om onmiddellijk op te stijgen?

— Ik zal zorgen dat alles gereed is, mylord, antwoordde Henderson even kalm alsof zijn meester hem had medegedeeld, dat er sprake was van een autoritje door het Hyde Park.

Brand had inmiddels zijn valies gesloten en wendde zich naar de deur.

— Ik ga Henderson helpen, zei hij. Het is nu negen uur, om elf uur moeten wij dus weg zijn.

De jongeman knikte Raffles nog eens toe, en begaf zich door het grote, reeds geheel duistere park, naar het tuinhuis, onder de vloer waarvan, diep onder de grond, zich het geheime laboratorium van de Grote Onbekende bevond.

Spoedig had hij zich bij Henderson gevoegd, die reeds enige onderdelen van de « Typhoon » langs de flauw hellende tunnel naar boven had gebracht.

Zodra zij alle stukken van de machine hadden vervoerd, begonnen zij het vliegtuig ineen te zetten.

Zij bevestigden de draagvlakken aan de aluminium cockpit, bevestigden de horizontale en de verticale schroef op

hun assen en maakten de spandraden vast.

Terwijl Henderson op zijn beurt een valies ging pakken, haalde Brand de grote blikken bus, die onder de zitbank geschoven kon worden, met verduurzaamde levensmiddelen, en voorts leed er enige flessen wijn, whisky en Victoriawater in.

Om tien minuten voor elf namen de mannen afscheid van de oude Gaston, nadat deze zijn bevelen had ontvangen.

Raffles keek alles nog eens goed na, overtuigde zich dat de watertank was gevuld, vergewiste zich van de aanwezigheid van kompassen, luchtvaartkaarten, wapens en dekens en nam ten slotte zelf achter de stuurknuppel plaats.

Charles ging naast hem zitten, terwijl Henderson een plaats kreeg achter de beide mannen.

Het sloeg op een naburige kerkklok juist elf uur, toen Raffles de voet op een gaspedaal zette en aldus de horizontale schroef in beweging bracht.

Op een hoogte van ruim vijfhonderd meter bracht Raffles ook de verticale schroef in beweging, en nu schoot de machine snel en steil de lucht in, tot een hoogte van bijna tweeduizend meter was bereikt.

Hier leek het, of de « Typhoon » even stil stond, als een arend, die op zijn wieken drijft, zoekend naar prooi.

Toen vielen de bladen van de horizontale schroef langzaam naast de as neer en werd het vliegtuig in duizelingwekkende vaart door zijn machtige machine over de nachtelijke hoofdstad van Engeland voortgejaagd.

De reusachtige stad Londen breidde zich als een zee van licht onder de luchtvaarders uit.

Binnen minder dan tien minuten tijds had het vliegtuig de metropool achter zich gelaten.

Een kwartier later vloog het boven Calais.

Op dat ogenblik wendde Raffles zich om naar Henderson en zei:

— Ga slapen, James. We zullen je wel weer wekken. Dan is het mijn beurt, en vervolgens zal mijnheer Brand wat gaan slapen.

Henderson deed wat hem gezegd was.

De zitplaatsen waren zodanig vervaardigd, dat de ruggen omgeklapt konden worden en aldus een vrij gemakkelijk rustbed vormden.

Spoedig was de reusachtige chauffeur in een diepe slaap gedompeld, zo rustig, alsof hij zich op de grond bevond.

Raffles en Charles verkwikten zich beurtelings met wat warm gehouden thee uit een thermosfles, en wat geroosterd brood, terwijl de «Typhoon» met een snelheid van zeshonderd vijftig kilometer per uur over Frankrijk vloog.

HOOFDSTUK V

DE ACHTERVOLGING BEGINT

Zonder het oog van het kompas af te houden, de rechterhand losjes op de stuurknuppel, stuurde Raffles zijn machine in zuid-oostelijke richting, dwars over Frankrijk.

Hij vloog zo hoog, dat hij nauwelijks de lichten van de ene stad achter zich had gelaten, of reeds doemden die van de volgende aan de horizon op.

Om half drie was de «Typhoon» reeds over geheel Zwitserland gevlogen en bevond zich nu boven de Po-vlakte in Italië.

Aan de einder verhief zich, schitterend als een sprookjesstad, Venetië, de Stad der Lagunen, de Parel van de Adriatische Zee.

Raffles raadpleegde zijn horloge, liet de rug van zijn zitplaats omklappen, gaf Brand de stuurknuppel over, en riep hem in het oor:

— Het is mijn tijd. Houd koers tussen de beide oevers van de Adriatische Zee en stuur recht op de Straat van Otranto aan. Vervolgens moet je op Kaap Matapan, de zuidelijkste kaap van Griekenland, aanhouden; het zal dan tijd zijn om mij te wekken. En maak nu Henderson wakker.

Brand wekte de reus, door hem aan een zijner benen te trekken.

De chauffeur wreef zich de ogen uit, keek over de rand van de cockpit, en kon geen woord uiten, zozeer scheen het schouwspel, hetwelk hij nu te bewonderen kreeg, hem te treffen.

Hij zwaaide als bezeten met de armen en een strenge blik van Raffles was nodig, om er hem aan te herinneren, dat

hij zich niet aan boord van een zeiljacht bevond, maar in een toestel dat honderden kilo's woog, op een hoogte van bijna drieduizend meter.

Henderson verkwikte zich met een kop thee, een paar gekookte eieren en wat geroosterd brood en boog zich toen nogmaals over de rand van de cockpit, in extase voor hetgeen hij zag.

Links breidde zich de rotsachtige kust van Dalmatië uit, rechts de meer vlakke Oostkust van Italië, met de Alpenijnen.

En vlak onder de machine breidde zich de Adriatische Zee uit, als een onmetelijke lap hemelsblauwe zijde.

Zelfs de grootste schepen leken op deze afstand slechts speelgoed.

Het was ook niet zeer waarschijnlijk, dat een van de schepelingen op deze boten de vliegmachine, die zich met fabelachtige snelheid voortbewoog, zou opmerken.

Er was een stevige bries opgestoken, welke Brand trachtte te ontgaan, door hoger te stijgen, daar hij, op verzoek van Raffles, niet lager dan twee duizend meter mocht dalen.

Deze manoeuvre bleek echter niet voldoende te helpen en de snelheid minderde aanzienlijk.

De «Typhoon» moest tegen een felle tegenwind optornen en legde zeker niet meer dan vierhonderd vijftig kilometer per uur af.

Het vliegtuig had juist de Straat van Otranto verlaten, toen het tijd was om Raffles te roepen.

Brand behoefde hem slechts even aan te raken en aanstonds opende Raffles

de ogen.

— Waar zijn wij? vroeg hij meteen.

— Wij hebben de Straat van Otranto verlaten. Ik houd nu op Kaap Matapan aan.

— Goed. Die koers houden we. Ben je niet lager dan tweeduizend meter gedaald?

— Neen.

— Geen tekenen dat we gezien zijn?

— Dat is bijna onmogelijk Edward. Wel hebben wij zelf een aantal grote schepen ontwaard, maar het is onwaarschijnlijk, dat men ons aan boord van die vaartuigen zou hebben ontdekt.

— Ik hoop het, antwoordde Raffles droog.

Brand strekte zich op zijn beurt uit en daar hij de laatste was om rust te nemen, sloten zijn ogen zich spoedig en bewees zijn diepe ademhaling weldra, dat hij sliep.

Precies vier uur later trok Raffles hem bij de arm.

De jongeman werd met een schok wakker, keek met nog dikke ogen om zich heen, alsof hij zich niet realiseren kon, waar hij zich bevond en wierp eindelijk een blik over de rand van de cockpit op de aarde.

Maar zijn oog rustte slechts op een ondoordringbare, wattige laag: de aarde werd aan zijn oog onttrokken door een dikke wolkbank.

— Zijn wij zo hoog? riep hij Raffles toe.

— Op zes duizend meter, antwoordde deze glimlachend.

— Waar zijn wij ergens?

— Tussen Alexandrië en Caïro. Wij hebben de Nul nu juist onder ons.

— Waarom ben je nog niet geland?

— Omdat ik eerst een goede landingsplaats wilde uitzoeken.

Zowel in Alexandrië als in Caïro ligt een garnizoen en daarbij zijn ook piloten, die natuurlijk herhaaldelijk oefentochten maken. Ik hoop, dat men onze machine niet aanstonds als een vreemde vogel zal herkennen. Ik zal de snelheid zoveel mogelijk matigen en Henderson moet de horizontale schroefas aanstonds demonteren.

Henderson had geen nader bevel nodig en haalde zijn gereedschapstas te voorschijn. Na tien minuten had hij de holle stalen as, met de vier thans bewegingloos neerhangende schroefbladen losgemaakt en op de bodem van de cockpit neergelegd.

Op dat ogenblik scheen er enige beweging te komen in de wolkenlaag; er werd een weinig blauw zichtbaar en daar doorheen kon men een klein gedeelte van de Nijloevers onderscheiden.

Raffles liet de machine enige grote cirkels beschrijven, die het toestel hoe langer hoe dichtter bij de aarde brachten, terwijl hij de snelheid aanzienlijk matigde.

Op een hoogte van vijfhonderd meter gekomen en na zorgvuldig een geschikte plek te hebben uitgezocht, zette Raffles de motor af en landde met een zweefval, die de bewondering zou hebben gewekt van de beste vliegers.

Hij was op de rechteroever van de Nijl neergestreken, dicht bij een dorpje, dat niet meer dan een dertigtal kleine huizen telde.

Enigszins schuw, maar toch niet verschrikt, kwamen de bewoners toelopen.

Raffles, Henderson en Brand stegen uit.

— Waar is uw opperhoofd? vroeg Raffles op vriendelijke toon.

Hij had de vraag in het Engels gesteld, maar een paar inwoners met een schrander uiterlijk schenen hem toch aanstonds te hebben begrepen.

Zij wezen op een huis, dat enigszins boven de andere uitstak en wit gepleisterd was.

Hij trof daar een oude man aan met een rimpelig gelaat en lange, witte baard, die blijkbaar als een soort burgemeester van het vlek beschouwd moest worden.

Raffles verklaarde hem, dat hij een noodlanding had moeten maken en vroeg hem verlof, zijn toestel tegen een goede beloning in een schuur, welke hij dicht bij de woning gezien had, te mogen onderbrengen, totdat hij in staat zou zijn, verder te gaan.

Het opperhoofd stemde aanstonds toe,

maar de prijs scheen Brand wel wat buitensporig hoog.

De man vroeg, alsof het voor hem een dagelijkse gewoonte was vliegtuigen van vreemdelingen te herbergen, met een effen gezicht honderd pond bewaarloon.

Brand wilde reeds een tegenwerping maken, maar Raffles legde hem met een gebaar het zwijgen op.

— Ik zal u die prijs betalen, zei hij, maar waarborgt gij mij dan, dat ik mijn machine in ongeschonden staat terugvind?

— Daar kunt u op rekenen, Sahib. Wie het waagt een vinger naar uw wondervogel uit te steken, krijgt honderd stokslagen op de voetzolen.

— Dat is één slag per pond sterling, merkte Henderson op, die naderbij was gekomen. Men moet zeggen, dat de prijzen in dit land niet aan de lage kant zijn.

— Gaat er spoedig een trein naar Caïro? vroeg Raffles met een veelzeggende blik op zijn chauffeur.

De grijsaard keek Raffles verwonderd aan.

— Er gaan dagelijks twee treinen van Alexandrië, Sahib, maar deze stoppen nergens.

— Wat een dienstregeling, bromde Henderson. In wat voor land zijn wij hier?

Raffles wendde zich langzaam om, keek Henderson strak aan en zei:

— James, deze opmerkingen komen hier niet te pas. Hebt gij hier paarden? vervolgde de Grote Onbekende, zich tot de oude man wendend.

Deze scheen zich te bedenken, legde de wijsvinger tegen zijn grote, rechte neus en antwoordde afgemeten:

— Zeer weinig paarden, Sahib.

— Zijn de paarden hier zo schaars? vroeg Raffles enigszins verbaasd. Ik dacht dat men ze in deze streek zeer veel aantrof.

— Vroeger, Sahib, vroeger, viel de grijsaard hem in de rede, terwijl hij zijn lange witte baard streelde en Raffles een sluwe blik toewierp.

— Nu, goed, merkte Raffles enigszins ongeduldig op. Het kan mij niet schelen

of hier veel of weinig paarden zijn. Zeg mij slechts of ik er drie kan huren.

De grijsaard sloeg de handen boven zijn eerwaardig hoofd ineen.

— Drie paarden, Sahib, kreet hij. Dat zal zeer duur zijn. Want, zoals ik zeg, de paarden zijn schaars. Ik weet niet eens of er hier wel drie te vinden zijn.

Raffles keek de man strak aan.

— Noem mij de prijs, zei hij kortaf.

— Nu, mij dunkt dat vijftig pond per stuk niet te veel is?

Een kernachtige Londense vloek, met kracht uitgestoten, deden Raffles en Brand tegelijkertijd omkijken.

De krachtterm was ontsnapt aan de mond van Henderson, die zich onmogelijk had kunnen inhouden en nu met neergeslagen ogen de blik van zijn meester trachtte te ontwijken.

— Gij schijnt mij zoëven niet goed te hebben verstaan, James? vroeg Raffles op strenge toon.

— Jawel, mylord, antwoordde Henderson. Maar gij moet het mij vergeven, ik schrok zo van die prijs.

Raffles besloot er een einde aan te maken.

Hij trad op het opperhoofd toe, keek hem eens goed aan en zei toen:

— Hoor eens hier, mijn goede vriend, gij verschaft mij nu aanstonds drie van uw beste paarden, die ik voor deze dag wil huren tegen vijftien pond per stuk. De dieren moeten over een kwartier gereed staan. Hebben wij elkander goed begrepen?

De burgemeester scheen nog even te weifelen, maar er lag iets in de blik van de man, die tegenover hem stond, dat hem deed inzien, niet het onderste uit de kan te willen hebben.

Hij gaf enige bevelen aan een paar rondsloeterende jonge Arabieren en tien minuten later stonden er drie zeer goede paarden voor de deur van de hut.

Zij waren volgens de Europese wijze getuigd, hetgeen er op wees, dat de brave grijsaard er een soort beroep van maakte paarden te verhuren aan degenen die niet van de trein konden of wilden gebruik maken.

Raffles ging zich overtuigen, dat de

« Typhoon » veilig onder dak was gebracht in een grote loods, en besteed toen zijn paard, welk voorbeeld aanstonds door zijn beide metgezellen werd gevolgd.

De rit naar Cairo had zonder enig ongeval plaats.

Omstreeks het middaguur, na een geforceerde rit, kwamen de reizigers te Cairo aan, waar Raffles zich onmiddellijk naar de Engelse consul begaf, en zich legitimeerde als Lord Devonport, van wie hij de nodige papieren bij zich had en tevens onderzoek deed naar een Engelsman van buitengewone lengte, vergezeld van een mooi Frans meisje.

Hij beschreef het uiterlijk van Lynch zo goed mogelijk en wachtte in spanning het antwoord.

De consul haalde echter de schouders op.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, zei hij, maar Cairo is niet wat het een halve eeuw geleden was.

Ik kan niet inzien, wat de Engelsman die gij mij beschrijft op mijn consulaat te maken zou hebben gehad.

— Dat begrijp ik, mijnheer de consul, hernam Raffles kalm, maar ik moet u zeggen dat hier sprake is van een ontvoering.

De consul keek verbaasd op.

— Dan zult gij u moeten wenden tot de politie, zei hij. Ik moet u echter zeggen, dat mij niets van die aard ter ore is gekomen.

Raffles vroeg en kreeg het adres van het hoofdbureau van politie en begaf zich er aanstonds heen.

Hij had Brand en Henderson achtergelaten in het Palace Hotel, daar hij zo vrij mogelijk in zijn bewegingen wilde zijn.

Op het politiebureau wist men hem echter geen inlichtingen te geven, en de hoofdcommissaris van politie scheen de hele zaak niet erg serieus te nemen.

Maar de Grote Onbekende gaf zijn onderzoek nog niet op.

Hij haastte zich naar het Palace Hotel, liet zich een reisgids geven, benevens het adresboek van de stad en zocht de namen van de verschillende stoomvaartmaatschappijen op.

Hij stelde zich aanstonds telefonisch met alle rederijen in verbinding, met een taale wilskracht, die de bewondering van Brand en Henderson opwekte.

Geruime tijd bleef Raffles in de telefooncel van het Hotel, waar Brand en Henderson op enige afstand zaten te wachten.

Aanstonds zag de jongeman aan het gelaat van zijn vriend, dat deze op een spoor was.

— Je hebt iets ontdekt? vroeg hij.

— Ik geloof het wel, antwoordde Raffles zacht. Ga mee naar mijn kamer.

Ik heb bij alle stoomvaartmaatschappijen geïnformeerd en tevens aan het spoorwegstation. Lynch is niet met de trein vertrokken, maar heeft te Cairo een boot van een Nederlandse Stoomvaartmaatschappij genomen, die naar Djakarta op weg was.

Brand slaakte een kreet van teleurstelling.

— Dan kunnen wij de achtervolging wel opgeven, meende hij.

— Dat zie ik volstrekt niet in, hernam Raffles kalm.

— Maar de vent is ons nog minstens tien dagen voor.

— Die kunnen wij inhalen, hernam Raffles nog steeds even kalm. Er is nog niets verloren.

— Maar weet je, waar hij de boot zal verlaten? vroeg Brand, die nog lang niet overtuigd was.

— Hij verlaat de boot te Aden weer.

— Hoe weet je dat?

— Omdat hij plaats en tot die stad besproken heeft.

— Wij gaan nu zeker ook naar Aden? vroeg Brand.

— Neen, antwoordde Raffles, dat zou geen nut hebben, want wij zouden daar aankomen, nadat hij die stad reeds weer zou hebben verlaten.

— Maar wat dan?

— Ik zal een telegram zenden naar de politie te Aden en naar het kantoor van de maatschappij, misschien kan men mij daar wel inlichten.

Zonder verder een woord te verspillen, ging Raffles de kamer uit, verliet het hotel, riep een voorbijrijdende taxi aan en zond een kwartier later een tien-

tal telegrammen met betaald antwoord naar Aden af.

Het antwoord kwam vlugger dan zij verwacht hadden.

Reeds om vier uur in de namiddag van de zelfde dag kwam er een telegram aan het adres van Lord Devonport, afgezonden door de directie van de Nederlandse Stoomvaartmaatschappij.

Het luidde laconiek: « Engelsman volgens signalement en jong meisje zes dagen geleden te Aden aangekomen.

Vertrokken diezelfde dag per Engelse pakketboot naar Bombay ».

— Ik dacht het wel, riep Raffles uit, nadat hij het telegram gelezen had.

— Maar wat nu? vroeg Brand. De Engelse mailboot doet slechts vier dagen of nog korter over de reis van Aden naar Bombay. Hij moet daar dus reeds twee dagen geleden zijn aangekomen.

— Welnu, dan zullen wij ons wat moeten haasten, was alles wat Raffles opmerkte.

HOOFDSTUK VI

PER VLEGMACHINE OVER ARABIË EN VOOR INDIË

De drie mannen gebruikten een stevige maaltijd, kochten nog wat geconserveerde levensmiddelen in en bestegen om zes uur in de avond opnieuw hun paarden, die hen naar het gehucht aan de Nijl terugbrachten.

Het was elf uur en aarde donker, toen de machine weer te voorschijn werd gehaald, en na grondig door Henderson te zijn nagezien werd bestegen.

Spoedig verhief de wonderlijke vlieg-machine zich in de lucht, de grijsaard en de overige bewoners in een staat van bijgelovige bewondering achterlatend.

Zodra de vlieg-machine op ongeveer duizend meter hoogte was gekomen, zette Raffles, een koers uit in oostelijke richting.

Met buitengewone snelheid vloog de « Typhoon » over het Arabische schiereiland.

Ofschoon hij niets gevraagd had, begreep Brand aanstonds, dat zijn vriend de kortste weg zou kiezen en dus aanhield op Basra, gelegen aan de noordelijke kust van de Perzische Golf.

Indien er geen ongelukken gebeurden, mocht Raffles er op hopen, dat hij in iets minder dan drie uur de bekende Perzische stad zou hebben bereikt.

Henderson kreeg toestemming om zich ter ruste te begeven, en de brave kerel behoefde daar niet rouwig om te zijn, want het landschap, waarover zij vlogen, had weinig aantrekkelijks.

Na zich steeds op een hoogte van misschien duizend meters te hebben gehouden, zette Raffles de vlieg-machine precies op de aangegeven tijd, om twee uur in de nacht, bij Basra aan de grond.

Toen de zon was opgekomen werd de reis voortgezet.

Raffles hield nu de kust ten Noorden van de Perzische Golf, teneinde zodoende Bombay te bereiken.

Hij zette nu recht op de Golf van Oman koers, teneinde de weg naar Bombay enigszins te verkorten.

Henderson werd gewekt en Raffles verzocht Brand op zijn beurt te gaan slapen, ofschoon de jonge man zich trachtte te verzetten, aanvoerende dat zijn vriend te veel van zijn krachten zou vergen.

Raffles echter haalde zijn schouders op en herhaalde zijn verzoek.

Zonder de snelheid van de machine een ogenblik te verminderen, vloog hij recht door naar Bombay.

Traag verliepen de uren.

Eindelijk kwam de bekende havenstad van Indië aan de kim in zicht.

Het was op dat ogenblik drie uur in de namiddag.

Raffles wekte Brand, daar hij wel begreep, dat deze de aankomst niet gaarne zou willen missen.

De jongeman slaakte dan ook een kreet van verrukking, toen hij het

oog wierp op het heerlijk tafereel, dat zich onder hem uitstreekte.

Op enkele kilometers van de stad liet Raffles de machine aanzienlijk stijgen, daar hij zich zoveel mogelijk aan het oog der inwoners wilde onttrekken, en al gauw bevonden zij zich boven een plek, die geheel verlaten scheen te zijn.

Zo ver het oog reikte, strekte zich een kale zandvlakte uit, alleen door de spoorweg doorsneden.

Links was een lage heuvelkam zichtbaar, terwijl zich rechts de Arabische Zee in al haar oneindigheid uitstreekte.

In grote spiralen liet Raffles de vlieg-machine dalen, die ten slotte keurig op het volmaakt vlakke strand neerstreek.

Geen sterveling was er heinde en ver te zien, maar aan de horizon, op nauwelijks vijf kilometer afstand, konden de reizigers de minarets van Bombay duidelijk onderscheiden.

Zij stapten uit, want Raffles scheen snel een besluit te hebben genomen.

— Luister eens, vrienden, zei hij. Ik ga zo snel mogelijk naar de stad. Wij zijn hier niet ver van de grote weg langs de zeekust af, en daar zal ik gemakkelijk een of ander voertuig kunnen krijgen. Jullie beiden houdt de wacht bij de vlieg-machine en stijgt aanstonds op, als er verdachte personen mochten naderen, waaronder ik ook de politie reken.

— Denk je lang weg te blijven? vroeg Brand.

— Niet langer dan nodig is, om mij op de hoogte te stellen omtrent het verblijf van Lynch. Ook te Bombay zal zijn lange gedaante wel de aandacht hebben getrokken.

En nu moet ik gaan. Waakt en kijkt goed uit je ogen. Als je moet opstijgen, tracht dan op ditzelfde punt weer te dalen. Voor vannacht twaalf uur ben ik zeker terug.

Een krachtige handdruk, en Raffles liep met snelle schreden naar de heuvels, die zich op enige afstand verhieven en aan gene zijde waarvan de spoorweg van Bombay naar Surat liep.

Brand en Henderson, alleen achtergebleven, gebruikten hun middagmaal, gereed gemaakt op de elektrische kookstellen der vlieg-machine, en sliepen om

beurten enige uren.

Tegen de avond zag Brand een stofwolk naderen uit de richting van de stad.

Brand en Henderson keken elkander aan en eerstgenoemde bracht zijn prismakijker voor het oog.

Een blik door het instrument was voor hem voldoende.

— Naar de vlieg-machine, riep hij tot Henderson.

Brand liet de motor warm lopen, want hij had gezien, dat Raffles ventre à terre te paard naderde, achterna gezeten door een met geweren gearmde groep gebaarde mannen.

Gelukkig had Raffles genoeg voorsprong om ongedeed de vlieg-machine te bereiken. Maar het was hoogtijd want nauwelijks hadden zijn vrienden hem in de cockpit gehesen of er knelden geveerschoten.

Als een vuurpijl steeg « de Typhoon » omhoog, en spoedig was er van het gehuil der teleurgestelde achtervolgers niets meer te horen.

— Dat was juist bijtijds, zei Raffles kalm, terwijl hij zijn bezweet voorhoofd afwiste. Ik dank je voor je behendige manoeuvre, Charles. De kerels zaten mij vlak op de hielen. Je hebt ze zeker zien naderen.

— Ja. Wat waren dat voor kerels.

— Handlangers van Lynch.

— Wat? Hij weet dus, dat wij hem volgen?

— Dat wist hij al te Caïro.

— Hoe is dat mogelijk?

— De bladen hebben melding gemaakt van de komst onzer vlieg-machine, men schijnt ons te hebben gezien, en dat heeft zijn achterdocht gaande gemaakt.

— En Lynch?

— Is eergisteren naar Calcutta vertrokken.

— Vervloekt.

— Alles is nog niet verloren. De trein doet twee en een halve dag over de reis van Bombay naar Calcutta, en wij kunnen het in minder dan zes uren doen. Wij zullen nog voor hem aankomen, hij kan mij deze keer niet ontsnappen.

Brand en Henderson gevoelden zich aangestoken door de ontembare geest-

kracht van Raffles.

— Op weg naar Calcutta, riep Henderson.

— Ja, naar Calcutta, herhaalde Brand. Wij volgen dezelfde route als Phileas Fogg in «De reis om de wereld in tachtig dagen».

— Alleen iets sneller, zei Raffles glimlachend.

Inderdaad, de koene reizigers waren pas twee dagen, juist 48 uren geleden, uit de Engelse hoofdstad vertrokken, waarvan zij zich nu op duizenden mijlen afstand bevonden.

De afstand van Bombay tot Calcutta bedraagt in rechte lijn 1650 K.M. en zonder aarzelen zette de «Typhoon» in oostelijke richting koers.

Beurtelings slapende en sturende brachten de drie mannen de machine dwars over Voor Indië, via Nagpur.

Gedurende de eenzame uren, waarop hij achter de stuurknuppel zat, had Brand alle gelegenheid om na te denken over hetgeen Raffles hem had verteld.

Hij begreep nu maar al te goed, dat Lynch kennis droeg van de achtervolging en zeker alles in het werk zou stellen om de plannen van Raffles te verijdelen.

Voor iemand als hij, die over een geheel leger handlangers en spionnen beschikte, tot zelfs in Indië en China toe, moest dit niet zeer moeilijk zijn.

Brand begreep eveneens, dat er Lynch veel aan gelegen moest zijn, zijn slachtoffer zo spoedig mogelijk naar Europa terug te brengen, daar het hem anders onmogelijk zou zijn, enig voordeel te trekken uit de ontvoering.

Wellicht had hij gehoopt, in Caïro zijn netten te kunnen spannen, maar hij was onmiddellijk van daar gevlucht, toen hij raad begon te bespeuren.

Intussen volgde de machine met onverminderde vaart, de uitgezette koers.

De reis, die op zeven uur gesteld was, werd in minder dan zes uur voltooid.

Om vijf uur in de ochtend streek de «Typhoon» neer in de nabijheid van Calcutta, op ongeveer vijf kilometer van de stad, op de derde dag na het vertrek uit Londen.

Raffles was voornemens hier dezelfde gedragslijn te volgen als in Bombay.

Hij liet Henderson en Brand bij de machine de wacht houden en begaf zich toen zo snel hij kon naar de stad.

Aan het station vernam hij, dat daar inderdaad een paar reizigers uit de trein waren gestapt, die volkomen beantwoordden aan het opgegeven signalement. Niemand kon hem echter nadere inlichtingen geven omtrent hun verblijfplaats.

Raffles gaf het echter niet op, huurde een auto en liet zich achtereenvolgens naar alle grote hotels brengen.

In een daarvan wist men hem te vertellen, dat een Engelsman, die met zijn beschrijving overeenstemde en een jong, blond meisje, bleek en blijkbaar ziek, iets hadden gebruikt in de restauratiezaal.

Raffles ondervroeg daar onmiddellijk de ober, wiens tong door een paar gouden souvereïns spoedig los werd gemaakt.

— Hoe laat is de trein van Bombay hier aangekomen? vroeg Raffles.

— Om twaalf uur in de nacht, sir.

Opnieuw gaf Raffles een beschrijving van Lynch en Suzanne de Vallois, welke hij slechts ten halve behoefde te voltooien, om de ober te horen uitroepen:

— Een paar, zoals gij het daar beschrijft, sir, heeft hier gesoupeerd; ik heb hen zelf bediend.

— Zij logeren dus in dit hotel? riep Raffles uit met een blijdschap, die hij niet kon verbergen.

— Neen, sir, dat niet.

— Waar zijn zij dan heengegaan?

— Naar Hongkong, sir.

Raffles meende niet goed te hebben verstaan.

— Naar Hongkong. Naar China? herhaalde hij toonloos. Weet ge dat zeker?

— Voor zo ver men op een afstand zeker van iets kan zijn, sir, in ieder geval is het toch wel waarschijnlijk. Die meneer vroeg of er nog die nacht een boot naar Hongkong vertrok en daarop heb ik naar waarheid geantwoord dat de pakketboot om twee uur in de nacht vertrok.

Raffles wierp een haastige blik op zijn polshorloge.

Het was nu reeds negen uur in de ochtend.

Hij stampte van ongeduld.

Het lot scheen tegen hem te zijn.

Slechts enkele uren hadden hem van zijn doodsvijand gescheiden.

Maar Raffles was er de man niet naar, om nu zijn pogingen op te geven.

Hij beet de tanden op elkaar en vroeg:

— Hoe lang duurt de reis met de pakketboot naar Hongkong?

— Tegenwoordig negen à tien dagen, sir.

Raffles vroeg de ober vervolgens nog naar het adres van het kantoor der stoombootmaatschappij en liet er zich aanstonds heenbrengen.

Men toonde hem de passagierslijst en Raffles zag dat de ober inderdaad de waarheid had gesproken, toen hij daarop

de naam van Lynch las.

Raffles nam een auto en liet zich tot zo dicht mogelijk bij de plek brengen, waar de vliegmaschine was neergestreken, en legde het overige van de weg te voet af.

Het verbaasde hem, dat hij noch van Brand noch van Henderson iets bespeurde.

Hij versnelde zijn schreden, terwijl een angstig voorgevoel zich van hem meester maakte.

Spoedig had hij de machine bereikt, die midden op het strand aan de voet van een steile rots stond.

Hij uitte een kreet van woede en schrik.

Tegen het onderstel van de machine leunden de bewegingloze lichamen van Brand en Henderson.

HOOFDSTUK VII

DE « GELEENDE » MOTORBOOT

Raffles snelde aanstonds op de twee bewusteloze mannen toe, want reeds had de eerste blik hem gezegd, dat zij niet dood waren.

Hij klom in de cockpit van de vliegmaschine, opende het kistje met medicijnen en verbandstoffen, dat zich daarin bevond en knielde naast Brand neer.

Raffles zag dat zijn beide vrienden zich hadden trachten te verdedigen, want hun gelaat was met bloed overdekt en hun kleren op tal van plaatsen gescheurd.

Het duurde lang voor hij de jongeman weer uit zijn bewusteloosheid had opgewekt, maar eindelijk sloeg Brand de ogen op, en wierp een verwilderde blik om zich heen.

Langzamerhand scheen hij tot het besef van zijn toestand te komen, en zei op zachte, fluisterende toon:

— Het was onze schuld niet, Edward, de overmacht was te groot; er waren er minstens twintig.

Raffles knikte hem vriendelijk toe.

— Praat er niet verder over, Charles. Ik kan wel aan je zien dat jullie je tot het uiterste verdedigd hebt. Ik dank

God, dat ik jullie nog in leven vind.

Brand wierp een angstige blik om zich heen, en vroeg:

— Zijn zij wel weg? Zij zijn in staat om terug te keren en hun werk af te maken.

— Stel je gerust, zei Raffles. Het is nu klaarlichte dag en wij kunnen ze uit de verte zien aankomen. Waaruit bestond de troep, die jullie overvallen heeft?

— Voor de helft uit Indiërs en voor de andere helft uit Chinezen, antwoordde Brand.

— Nu, wij zullen later, hoop ik, nog wel met die heren afrekenen. Er is niets gebeurd, wat niet te herstellen is.

Brand keek hem hoofdschuddend aan, met een angstige blik in de ogen, en fluisterde:

— Ik weet het niet. Als zij maar niets aan de machine bedorven hebben... toen zij ons bewusteloos hadden geslagen.

Raffles was met één sprong over de rand van de cockpit.

Brand's vrees was maar al te gegrond. Het duurde geen vijf minuten of Raffles had gecoustateerd, dat het

mechanisme totaal vernield was. De meest vitale delen waren verdwenen, assen verbogen, kampwielen stuk geslagen. De machine was niets meer dan een hoop oud roest. Het zou in dit land maanden duren, voor alles gerepareerd zou zijn, als dit al mogelijk ware.

Bleek, maar met een gelaat, dat van onwrikbare wilskracht getuigde, krom Raffles uit de cockpit, knielde naast Henderson neer en begon deze zijn zorgen te wijden.

Het duurde echter een vol uur, voor de chauffeur eindelijk de ogen opsloeg.

Men had hen blijkbaar met chloroform of met aether bedwelmd, want het duurde nog bijna een uur, alvorens de beide mannen voldoende hersteld waren om te kunnen staan en met behulp van Raffles' sterke armen langzaam te kunnen lopen.

Er werd nu een kriegsraad belegd. De « Typhoon » was onbruikbaar, maar Raffles wilde niet dat het casco in handen zou vallen van zijn vijanden en er werd daarom besloten de overblijfselen te vernietigen. Daarna zouden zij gedrieën zich te voet naar Calcutta begeven en eenmaal daar aangekomen, zou men wel verder zien.

Raffles ontrolde een snoer en sloot dit aan op een draagbare batterij, zodra hij zelf op veilige afstand was gekomen.

Een korte, droge slag werd vernomen en het volgende ogenblik schoot er een hoge blauwe steekvlam boven de ter dood veroordeelde vliegmachine uit.

Het gehele mechanisme werd uit elkaar gerukt en vernield en binnen enkele seconden stond de « Typhoon » in lichterlaaie.

Met een strak gelaat en de armen over de borst gekruist, keek Raffles enige tijd toe, hoe de vlammen het product van zijn genie verteerden.

Toen wendde hij zich vastberaden om, nam Brand en Henderson ieder bij een arm en zei:

— Kom jongens. Dit hoofdstuk is afgesloten, wij gaan over tot het volgend.

Het enige, wat de vrienden uit de machine hadden meegenomen, was een por-

tefeuille met kaarten en hun korte pelsjassen.

Wat de wapens betreft, deze waren allen door de bandieten van Lynch gestolen.

Niet zonder moeite en na talrijke malen te hebben moeten rusten, bereikten de drie mannen Calcutta.

Het was toen reeds vier uur in de namiddag.

Raffles besefte, dat er een zeer kostbare tijd was verloren gegaan, maar dacht er niet aan, de strijd op te geven.

Hij bracht zijn beide metgezellen aanstonds naar een der grootste hotels, na hun bij een kleermaker nieuwe kleren te hebben verschaft.

Een stevige maaltijd en enige glazen wijn droegen er niet weinig toe bij hun krachten spoedig weer te doen terugkeren.

Raffles deelde Brand en Henderson mede, wat hij de vorige nacht vernomen had omtrent het vertrek van Lynch naar Hongkong en vervolgde toen:

— Die pakketboot is om twee uur vannacht vertrokken en komt over tien dagen te Hongkong aan, 'tgeen wil zeggen, dat zij een der snelste boten der maatschappij is. Het is nu vier uur, dus Lynch is ons minstens veertien uur vóór.

— Maar hoe zouden wij hem dan nog kunnen inhalen? vroeg Brand.

— Wij zullen proberen een motorboot te huren. Laat ons aanstonds naar de haven gaan.

Raffles was direct in volle actie, maar het bleek zeer moeilijk een schip te vinden, dat geschikt was voor hun doel.

Bijna alle zeelieden waren in dienst van een of andere maatschappij en dus niet in staat om aan het verlangen van Raffles te voldoen en de bestemming van hun schip te wijzigen.

Langer dan twee uren bleven de drie mannen vruchteloos van het ene naar het andere einde van de kade heen en weerlopen.

Plotseling bleef de grote Onbekende staan en keek strak naar een kleine steger, aan weerskanten waarvan zich een groot aantal Hindoese vissersprauwen

bevonden.

Te midden van die sloopjes lag een grote, witgeschilderde motorboot, waarschijnlijk toebehorende aan een of andere schatrijke Indiër, die aldus zijn tol had betaald aan de moderne beschaving.

Een paar matrozen liepen bedrijvig op het dek van de fraaie zeewaardige boot op en neer.

Brand had de blik van zijn vriend gevolgd en keek hem nu vragend aan.

— Wat denk je van die boot? vroeg Raffles op zachte toon.

— Het is een zeer fraai sloopje, antwoordde Brand. En waarschijnlijk zeer snel.

— Hoe groot zou het ongeveer zijn? vroeg Raffles. Wat dunk je?

— Ik schat ongeveer honderd ton.

— Welnu, dan zullen wij dit bootje nemen, zei Raffles kalm.

— Wat zeg je? riep Brand verschrikt uit. Ben je van plan daarmee de Golf van Bengalen en de Chinese Zee over te steken?

— Dat ben ik inderdaad van plan, antwoordde Raffles.

— Maar Edward, denk je dat de eigenaar je aan boord van zijn schip zal laten? Denk je, dat hij het je zal willen verhuren? Geloof je dat hij het je zou willen verkopen?

Raffles haalde de schouders op.

— Dat is van later zorg, zei hij. Volg mij en houd je wapens gereed.

Henderson greep onmiddellijk naar de revolver in zijn zak.

Brand doorzag het voornemen van zijn vriend, maar was zeer bevreesd voor de goede afloop.

Niettemin besloot hij hem krachtig ter zijde te staan.

Langzaam slenterde Raffles de steiger af, gevolgd door zijn beide metgezellen, tot hij bij de motorboot was aangekomen.

Het kennersoog van Raffles had onmiddellijk gezien dat het vaartuig zeer snel moest zijn.

Het bezat een grote kajuit, die een twaalftal personen kon bevatten. De machtige motor was voor in de boot aangebracht.

Aan dek bevonden zich drie mannen,

twee Indische matrozen en een heer in een blauw pak en een korte zwarte baard, die aanstonds de Indiër van adel verrieden.

Blijkbaar werd op dat ogenblik juist alles tot het vertrek van het schip in orde gemaakt.

Raffles nam de toestand nauwkeurig op. De motorboot lag terzijde van de steiger en het dek bevond zich op ongeveer gelijke hoogte daarmee.

Voor en achter de boot lagen enige prauwen, maar terzijde was de weg vrij.

Op de prauwen scheen alles rustig te zijn; de opvarenden hielden waarschijnlijk hun siesta, daar de hitte zeer groot was.

— Gij zijt de eigenaar van deze fraaie motorboot? vroeg Raffles, terwijl hij zich tot de man in het blauwe costume wendde.

— Yes sir, antwoordde de Indiër kort en enigszins uit de hoogte.

Raffles deed alsof hij dit niet merkte en vroeg:

— Uw boot is zeker zeer snel?

— De snelste van de gehele vloot der Keizerlijke Jachtclub van Calcutta, antwoordde de Indiër vol trots.

— Gij gaat vertrekken?

— Yes sir, Madras. Er is daar een motorbootwedstrijd, waaraan ik wens deel te nemen.

— Zoudt gij geneigd zijn mij uw boot voor een maand te verhuren?

De Indiër haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik verhuur mijn boot niet, sir.

— Ook niet als men er een zeer hoge prijs voor betaalde?

— Onder geen beding.

— Wenst gij haar dan te verkopen? Ik bied u drieduizend pond voor uw motorboot.

Weliswaar was deze prijs tweemaal de waarde, maar de Indische edelman schudde niettemin langzaam het hoofd.

— Mijn boot is niet te koop, sir.

— Ik geef u er vierduizend voor.

— No, sir.

— Vijf duizend.

Nu kwam de eigenaar van de boot enige schreden naderbij en keek Raffles strak aan.

— Ik zeg u voor de laatste maal, sir, dat mijn motorboot niet te koop is.

Op dit oogenblik kwam de machinist de smalle stalen trap op, die uit de machinekamer naar het dek voerde.

— Alles gereed, Sahib, zei hij.

— Goed. Dan vertrekken wij, zet de motor aan.

De machinist verdween en twee matrozen zetten de motorboot van de steiger af, met behulp van een lange boot-haak.

De motor begon te stampen en de schroef sloeg het water tot schuim.

Op datzelfde oogenblik wisselde Raffles een snelle blik met zijn vrienden, die hem onmiddellijk begrepen.

Juist toen de voorstevan van de boot was afgezwaaid en de achterstevan zich van de steiger zou losmaken, namen de drie mannen een korte aanloop en sprongen bijna tegelijk op het dek van de machtige motor was voor in de boot wegvarende motorboot.

De eigenaar slaakte 'n kreet van woede en tastte naar zijn zak, maar Raffles had de beweging gezien, trad op de Indiër toe en greep hem om het middel, hief hem met het grootste gemak in de uitgestrekte armen boven het hoofd en slingerde hem toen over boord.

De Indiër kwam spoedig weer boven en trachtte de motorboot achterna te zwemmen.

Maar reeds had deze een te grote snelheid bereikt en de Indiër, die spoedig het vruchteloze van zijn pogingen inzag, hief met een woedend gebaar de vuist op en zwom toen met snelle slagen naar de steiger terug.

Wat de beide matrozen betreft, deze waren zo verbijsterd door hetgeen er geschiedde, dat zij als standbeelden waren blijven staan, niet in staat een hand uit te steken.

Henderson maakte van deze omstandigheid gebruik, door op hen toe te snellen en hen beiden tegelijk met een stevige duw in de borst over boord te zetten.

Inmiddels was Raffles naar de spreekbuis gegaan en riep:

— Met volle kracht vooruit.

Brand stond aan het roer en stuur-

de de boot met grote behendigheid uit de haven.

Een lachje van voldoening vertoonde zich om de lippen van Raffles.

— De stoutmoedige heeft de helft van de wereld, riep hij vrolijk uit. Zoudra wij te Hongkong zijn aangekomen, zullen wij daarvan de politie in Calcutta in kennis stellen. De Indische eigenaar krijgt zijn eigendom terug, maar geen cent schadevergoeding, omdat hij het gewaagd heeft een verzoek van John Raffles af te wijzen.

— Zouden er nog meer opvarenden aan boord zijn? vroeg Brand, die nog niet helemaal gerust was.

— Misschien wel, antwoordde Raffles kalm. Wij zullen aanstonds gaan kijken. Maar meer dan drie zijn er toch zeker niet meer aanwezig, met de machinist inbegrepen. Kom mee, Henderson, dan zullen wij het meteen gaan onderzoeken. Houdt de koers voorlopig op zuidoost, Charles.

Daarop daalden Raffles en Henderson, met de revolver in de vuist, de brede trap af, die naar het logies van de manschappen voerde.

Brand hoorde het gedempte geluid van een korte woordenwisseling en toen werd alles weer stil.

Toen Raffles en Henderson terug kwamen zei de eerste:

— Behalve de machinist is er nog maar één matroos en die ligt nu stevig gebonden in het logies opgesloten.

— En de machinist?

— Die is nog altijd in de machinekamer, bij de motor en weet blijkbaar nog van niets.

Maar op datzelfde oogenblik stak de Indiër zijn hoofd boven het kleine luik van de machinekamer uit.

Het is onmogelijk de uitdrukking te beschrijven op het gelaat van de man, toen hij drie geheel vreemde personen aan boord van het schip van zijn meester zag.

Raffles wenkte hem met een gebiedend gebaar naderbij te komen en spoedig stond de Indiër bevend voor de Grote Onbekende.

— Luister eens, vriend, zei Raffles op vriendelijke toon. Ik heb het vaarttuig

van je meester voor enige tijd... laten wij zeggen geleend. Wij gaan echter niet naar Madras, maar naar Hongkong.

De machinist hief snel het hoofd op en keek Raffles met zijn donkere ogen verbaasd aan.

Hij scheen iets te willen zeggen, maar bedwong zich en sloeg de ogen neer, terwijl er een zonderling spottende trek om zijn lippen verscheen.

— Twee van je kameraden en je meester hebben het vaarttuig verlaten, ging Raffles onverstoorbaar door. De derde matroos ligt gebonden in een hut,

waarvan ik de sleutel in mijn zak heb. Als je geen tegenstand biedt en mijn bevelen gehoorzaamt, zul je je niet te beklagen hebben, ik wil je verder nog zeggen dat wij geen zeerovers zijn. En ga nu terug naar de motor, maar bedenkt, dat ik je bij het eerste teken van verraad zal weten te vinden.

De machinist verwijderde zich zwiingend.

Even later doorkliefde de motorboot in zeer snelle vaart de diepblauwe golven van de Golf van Bengalen.

Lynch was Raffles achttien uren voor.

HOOFDSTUK VIII

BIJNA INGEHAALD

De taakverdeling aan boord van de motorboot, welke Raffles zich op zulk een stoutmoedige wijze had toegeëigend, was spoedig geregeld.

Nadat Raffles het roer had overgenomen, waren Henderson en Brand naar beneden gegaan, ten einde te onderzoeken of er levensmiddelen aan boord waren.

Dit bleek inderdaad het geval te zijn, maar toch zou men grote zuinigheid in acht moeten nemen, daar de tocht naar Madras slechts een paar dagen zou hebben geduurd en de voorraad dus niet zeer groot was.

De beide mannen vonden ook enige revolvers en fraai bewerkte Indische dolken, die zij voor alle veiligheid bij zich staken.

De kajuit van de eigenaar was ruim voorzien van zeekaarten, zodat zij zich omtrent de koers niet ongerust behoefden te maken.

Eveneens waren er alle nodige instrumenten, zoals verrekijkers, sextanten, loglijnen en een klein zendtoestel voor draadloze telegrafie aan boord.

Het bleek aldaar dat de boot volkomen zeewaardig was, want ofschoon er een stijve bries stond en de golven dwarsscheeps inkwamen, rolde en stampete de motorboot toch zeer weinig en door-

sneed zij met onverminderde vaart de golven.

Toen de duisternis viel, verzocht Raffles aan Brand en Henderson om om beurten in de machinekamer te waken.

Te middernacht kon de machinist zich ter ruste begeven in een der hutten, die goed konden worden afgesloten.

Zodra Henderson voldoende op de hoogte was van de bediening van de Dieselmotor, zou men de machinist daar opgesloten laten.

De nacht ging zonder enig ongeval voorbij.

Beurt om beurt genoten de drie vrienden enige uren slaap.

Raffles hield steeds recht op Kaap Negrais aan, de Zuidelijke punt van Birma, die op een straal van bijna duizend meter van Calcutta is gelegen.

Aannemende, dat de boot gemiddeld veertig kilometer per uur kon afleggen, mocht men er op rekenen, dat men dit punt ruim een etmaal na het vertrek uit Calcutta zou hebben bereikt.

De vrienden gebruikten de maaltijden op het dek, hetgeen geen bezwaren opleverde, daar de wind was gaan liggen en de zeespiegel glad was, hetgeen aan de snelheid van de boot zeer ten goede

kwam.

— Veronderstel dat alles goed gaat, Edward, zei Brand in de loop van de dag, zouden wij dan de pakketboot naar Hongkong niet kunnen inhalen.

— O, ja, daaraan twijfel ik geen oogenblik, antwoordde Raffles. Met deze boot moet het mogelijk zijn, de reis van Calcutta naar Hongkong in zes dagen af te leggen. Daar de pakketboot er tien over doet, en deze ons achttien uren voor was, moeten wij haar ter hoogte van de Paracel-eilanden, dat wil zeggen op een dagreis van Hongkong hebben ingehaald.

Henderson wreef zich bij deze gedachte de handen.

De chauffeur verkeerde in een staat van opwinding, die het ergste voor Lynch moest doen vrezen.

Tegen zes uur in de avond, zonder dat er zich enig ongeval had voorgedaan, kwam Kaap Negrais in zicht.

Om negen uur, dus juist vijf en twintig uur, nadat zij Calcutta verlaten hadden, rondde de motorboot deze kaap en voer tussen de Andaman Eilanden en het vasteland van Birma door.

Zonder zich een oogenblik op te houden stevende de boot de Andamanse Zee in.

De machinist was nu opgesloten en Henderson had zijn plaats in de machinekamer ingenomen.

Raffles stond aan het roer en Brand was in een gemakkelijke rieten stoel gaan zitten en rookte smakelijk een sigaretje.

— Weet je wat ik jammer vind? vroeg hij eindelijk.

— Laat eens horen, zei Raffles, die in gedachten verzonken scheen.

— Dat men er nog niet aan gedacht heeft de smalle lengte door te graven, hetwelk het schiereiland van Malakka aan Siam verbindt.

— Je hebt gelijk, amice. Op die wijze zou onze reis tot bijna drie dagen bekort kunnen worden. Nu, wat men voor Suez en Panama gedaan heeft, zal men ook wel spoedig doen voor de landengte van Phanon. Zoals de zaken er nu voor staan zullen wij door de zure appel moeten heenbijten en tussen

Sumatra en Malakka moeten doorvaren, om in de Chinese Zee te komen.

Ook de tweede nacht ging zonder enig ongeval voorbij.

De boot bevond zich, toen de volgende dag de zon opkwam, ter hoogte van Kottaradja en voer met grote snelheid de Straat van Malakka in.

Er behoorde zeer veel stuurmanskunst toe, om de boot door de talloze eilanden heen te sturen, die ten Zuiden van Singapore zijn gelegen, maar Raffles was ook op dit gebied niet voor een klein geruchtje vervaard.

De derde dag verliep evenals de beide vorige en reeds begon de hoop levendig te worden bij de reizigers, dat zij een volle dag voor de pakketboot te Hongkong zouden aankomen.

Maar het Noodlot had het anders beslist.

Op de avond van de vijfde dag, toen heel in de verte de Paracel-eilanden in zicht kwamen, slaakte Brand een kreet van opgewonden blijdschap, terwijl hij met uitgestrekte vinger naar de horizon wees.

— Daar. Die rookwolk aan de gezichtseinder, een weinig aan bakboord.

Raffles bracht snel zijn kijker aan het oog.

Het was nog licht en hij kon duidelijk de vormen van het schip, hetwelk deze rookwolken veroorzaakte, onderscheiden.

— Het is de pakketboot, riep hij uit.

Op dit oogenblik weerklonk het schelletje naast de stuurstoel, dat van de machinekamer af in beweging kon worden gebracht.

— Ga eens kijken, wat Henderson wil, Charles, vroeg Raffles.

De jonge man snelde weg en kwam even later met bleek gelaat terug.

— Wat is er? vroeg Raffles.

— Wat er is? De stookolie voor de Diesel raakt op. Wij hebben nog hoogstens voor een paar uren.

Dit was iets, dat Raffles niet voorzien had.

Hij had gemeend, dat zulk een grote boot zeker voor enige weken brandstof aan boord zou hebben.

Toen hief hij met een ruk het hoofd

op en zei kortaf:

— Laat Henderson de machine op topsnelheid draaien. En ga jij eens kijken, of er misschien elders in het schip nog ruwolte te vinden is. Als het moet dan praaien wij het schip. Zelfs al zou ik mij gevangen moeten geven: Suzanne de Vallois moet gered worden.

Brand bracht het bevel over en het volgende ogenblik stootte de motorboot met verhoogde snelheid over de golven.

Het was duidelijk dat zij op de pakketboot wonnen.

Twee uren verliepen.

Men was de Paracel-eilanden reeds gepasseerd en bevond zich ter hoogte van Hai-Nan.

Nog slechts acht uren scheidden de boot van Hongkong.

De duisternis was nu gevallen en op twee zeemijlen afstand waren de lichten van de grote pakketboot duidelijk zichtbaar.

Om twaalf uur in de nacht stak Brand die nu voortdurend tussen de stuurstoel en de machinekamer heen en weer liep, het hoofd weer boven het luik, met een gezicht, dat van teleurstelling was vertrokken.

— Wij zijn bijna door onze voorraad heen, Edward.

— Hoe lang kan Henderson daarmee toe?

— Een uur als wij langzaam varen, een half uur als de snelheid tot het uiterste wordt opgevoerd.

— Laat Henderson dan het laatste doen, hernam Raffles steeds even kalm, ofschoon zijn ogen vonken schoten.

De snelheid werd weer opgevoerd. Twintig minuten verliepen.

De pakketboot was nu op slechts een kabellengte afstand, maar enkele minuten later kwam Brand opnieuw te voorschijn, liep langzaam naar de stuurstoel en zijn stem had alle klank verloren, toen hij zei:

— Wij zijn totaal door onze voorraad heen, over vijf minuten liggen wij stil.

Raffles gaf geen antwoord.

Hij trok een revolver en loste een paar schoten in de lucht.

Maar de wind woei van de pakket-

boot af, blijkbaar had men daar niets gehoord.

En terwijl de vaart van de motorboot snel verminderde, werden de lichten van de pakketboot hoe langer hoe kleiner.

— Kan de boot zeil voeren? vroeg Raffles.

— Dat moet wel, want anders zou er geen mast zijn.

— Een mast is er, maar zeilen heb ik nergens gezien, antwoordde Brand.

Op dat ogenblik lag de boot bijna geheel stil.

Raffles wierp een blik over de kalme oppervlakte van de zee, en zag hoe in de verte de lichten van de pakketboot verdwenen.

Tegelijkertijd doemde aan stuurboord een klein oranje licht op.

Raffles nam zijn nachtkijker en die voor het oog.

— Een Chinese jonk, riep hij kortaf. Het is een visserboot en blijkbaar op weg naar de haven. Zij voert een groot Latijns zeil en stevent in de richting van Hongkong.

Opnieuw schoot Raffles enige malen zijn revolver in de lucht af.

Ingespannen keken de drie mannen naar de jonk, welks verbazend groot zeil zich duidelijk tegen de nachtelijke hemel aftekende.

De jonk had het noodsein blijkbaar gehoord en kwam langzaam naderbij, zodat Raffles het ranke vaartuig kon praaien.

— Waar gaat gij heen? vroeg hij.

— Naar Hongkong, klonk het in gebroken Engels.

— Wilt gij ons tegen een behoorlijke vergoeding aan boord nemen en ons naar die haven brengen?

De brandstof voor onze motor is op.

De Chinese bootsman scheen even na te denken en antwoordde toen:

— Met hoeveel zijt gij?

— Vijf man.

— Betaalt gij vijftig pond sterling per hoofd? vroeg de schipper, die als een waardig zoon van zijn land dadelijk had begrepen, dat de vreemdeling er blijkbaar groot belang bij had, Hongkong spoedig te bereiken en bovendien

zeer gefortuneerd scheen te zijn.

— Aangenomen, antwoordde Raffles kalm, terwijl Henderson een pijnlijk gevoel in de maagstreek kreeg bij het horen van dit buitensporig bedrag.

Het roer van de jonk werd gewend, en spoedig lagen de beide vaartuigen langzij.

— Nu heb ik slechts één ding te zeggen, kapitein, zei Raffles tot de Chinese schipper, nadat deze met de vlugheid van een aap op het dek van de motorboot was gesprongen. Gij hebt u over niets te verwonderen, wat gij ook zien of horen zult. Ik heb twee gevangenen aan boord, Indiërs, die wij naar Hongkong moeten brengen. Ik wens ook niet in de haven te ankeren, maar gij moet mij en mijn twee metgezellen met de dingy of pol op een stille plaats van de kust aan wal zetten.

De Chinees keek Raffles even met zijn spleetogen aan en zei toen zeer kalm:

— Zeer goed; dan wordt de prijs verdubbeld.

Een glimlachje was 't enige antwoord van de Grote Onbekende.

— Honderd pond per hoofd dus. Afgesproken. Wanneer kunt gij de haven bereikt hebben?

— Morgenavond omstreeks elf uur. De wind mindert en het getij is tegen. Bovendien zal ik toch uw boot wel moeten slepen?

Op dit ogenblik liet de stem van Henderson zich horen.

— Mag ik een opmerking maken, mylord? vroeg hij.

— Laat eens horen, James, zei Raffles.

— Waarom laat gij de twee Indiërs niet aan boord van de motorboot? Zij zullen gauw genoeg opgemerkt worden.

— Neen, James. De Chinese Zee is onbetrouwbaar. Er kan ieder ogenblik een storm opsteken en daaraan wil ik deze mannen, die mij niets in de weg hebben gelegd, niet blootstellen. Zij gaan mee. Varen kapitein.

De Indiërs werden aan boord van de jonk overgebracht. Zij verzetten zich niet, hetgeen overigens volmaakt nutteloos zou zijn geweest. Bijlbaar hadden

de sluwe Hindoes heel goed geweten, dat de stookolie onderweg zou opraken en hadden zij gehoopt, dat een of ander vaartuig de motorboot zou hebben opgemerkt.

De boot werd met een tros aan de achterstevan van de jonk vastgemaakt, het zeil werd naar de wind gezet en langzaam gleeed het ranke vissersvaartuig over de golven.

De drie mannen legden het restant van de reis af, zonder dat er veel gesproken werd. Allen waren onder de indruk van het feit, dat zij bijna de pakketboot hadden ingehaald, als het noodlottig gebrek aan brandstof het niet had belet.

Om elf uur in de avond van de volgende dag wierp de jonk het anker uit, op ongeveer een mijl van de kust, ten zuiden van Hongkong, juist zeven maal 24 uren nadat de « Typhoon » te Londen was opgestegen.

Raffles stelde de beide Indiërs ruimschoots schadeloos voor de uitgestane angst, en gaf de Chinese schipper last, hen aan boord te houden tot de jonk de haven zou binnenlopen en scheepte zich toen met Brand en Henderson in de jol in, die bemand was met twee roelers die hen naar de kust zou brengen.

Om één uur in de nacht werd de kust bereikt. De Chinezen streken grijnslachend hun beloning op en spoedig was het ranke bootje in de duisternis verdwenen.

De drie mannen bevonden zich nu op een eenzame plek.

Slechts hier en daar stonden enige vissershutten. Op tien kilometer afstand was flauwtjes de stad Hongkong te zien.

Vastberaden ondernamen de drie mannen de voetreis daarheen, daar zij wel begrepen, dat er niet aan te denken viel, hier een voertuig machtig te worden.

Om drie uur bereikten zij de zuidelijke poort van de stad, en, zonder te rusten begaven de drie reizigers, die op deze zonderlinge reis om de wereld waren medegesleept, zich naar de haven.

Daar vernamen zij, dat de pakketboot

van Calcutta reeds de vorige dag om zes uur 's ochtends was aangekomen.

Raffles en zijn vrienden begaven zich weer naar de binnenstad, in de hoop dat Lynch hier wellicht in een der grote hotels in de Europese wijk zou zijn afgestapt, maar hierin werden zij teleurgesteld.

In het eerste het beste hotel deelde de nachtportier op de vraag van Raffles deze mede, dat een man en een jonge

dame, zoals hij ze beschreef, in de loop van de vorige dag plaats en hadden besproken aan boord van de « California », die over Yokohama naar San Francisco vaart.

En de « California » had Hongkong de vorige avond om negen uur verlaten.

Opnieuw waren Raffles en zijn metgezellen slechts enkele uren te laat.

HOOFDSTUK IX

OP HET NIPPERTJE

Raffles verloor geen oogenblik zijn kalmte toen hij dit hoorde, maar Henderson smoorde met moeite een zijner kernachtige Londense vloeken, terwijl Brand zijn hoofd schudde.

— Wij moeten natuurlijk weer een andere boot hebben, zei Raffles, toen zij het hotel verlaten hadden. Zijn jullie erg vermoed?

— Wij zijn niet vermoed, voor wij Lynch hebben, antwoordde Brand eenvoudig. Aan boord van het schip kunnen wij slapen, maar hoe komen wij daar aan?

— Er varen méér boten op Yokohama, antwoordde Raffles. Lynch heeft van de Amerikaanse lijn gebruik gemaakt, maar er is ook een Engelse. Wij zullen dadelijk informeren, wanneer de volgende boot vertrekt.

Direct begaven zij zich weer naar de haven, waar het reeds druk begon te worden en zochten het kantoor van de Engelse lijn op.

Het was reeds geopend, en de drie mannen traden er binnen.

— Kunnen wij plaats en krijgen voor de volgende boot op Yokohama? vroeg Raffles.

— Yes sir, antwoordde de beambte. Maar gij weet zeker, dat onze eerstvolgende boot pas over drie dagen vertrekt?

— Neen, dat wist ik niet. Wanneer is de vorige vertrokken?

— Om drie uur vanochtend.

— Dank u, dan zullen wij van de volgende boot geen gebruik maken.

De drie vrienden verlieten het kantoor. Het lot was wel zeer tegen hen. Indien zij slechts een uur vroeger in de stad waren gekomen en dadelijk naar de haven waren gegaan, zouden zij zeker de vorige boot nog gehaald hebben. Weliswaar ging deze slechts tot Yokohama, maar daar de Engelse boten zeer snel lopen, was de kans groot geweest, dat zij in deze Japanse stad de « California », die eveneens Yokohama moest aandoen zouden hebben ingehaald.

Maar Raffles liet de moed niet zakken.

— Luister, zei hij, zodra zij weer buiten stonden. Wij zullen proberen een boot te huren, die ons naar Tanabe brengt.

— Maar die stad ligt aan het Zuidelijkste uiteinde van Japan, riep Brand uit. Wat moeten wij daar doen.

— De trein nemen naar Yokohama. De afstand bedraagt ongeveer vier uur sporens. Daar de Amerikaanse boot over de reis naar Yokohama ruim vijf dagen doet en ons ruim tien uren voor is, moeten wij zien een boot te bemachtigen, die ons in drie en een halve dag naar Tanabe brengt.

— Maar waar vinden wij zulk een boot?

— Niet hier op straat. Kom laat ons dadelijk op onderzoek uitgaan.

Systematisch stroopten de drie mannen de haven af. Zij vroegen aan een

aantal schippers of zij geneigd waren hen naar Tanabe te brengen, maar de eigenaars hadden een geheel andere bestemming of hun schip liep niet snel genoeg.

Eindelijk, na een uur te hebben gezocht, vonden zij een kleine, maar blijkbaar zeer snelle stoomboot waarvan de kapitein, een Amerikaan, geneigd was, de reis naar Tanabe binnen de bepaalde tijd te maken.

— De prijs? vroeg Raffles.

— Twintig duizend dollar, antwoordde de Amerikaan kalm.

— Is dat niet wat veel voor drie reizigers? vroeg Brand.

— Misschien wel, maar ik zal aan het schip niet veel meer hebben na deze reis, hernam de Yankee bedaard. Aangenomen, dat wij voor die tijd niet in de lucht zijn gevlogen.

— Genoeg gepraat, riep Raffles ongeduldig. Ik neem uw voorwaarden aan. Wij vertrekken aanstonds.

De inscheping had snel plaats. De bunkers waren vol en dadelijk koos het vaartuig zee.

— Weet gij iets af van het besturen van een boot? vroeg de Amerikaan aan Raffles, toen zij de haven uit waren. De koers is uitgezet.

— O jawel, maar blijft gij dan zelf niet aan het roer?

— Dat wel, maar ik wilde even mijn testament maken en in een fles sluiten. Het is een ogenblik werk. En met die woorden verdween de kapitein in zijn hut, na Raffles het roer te hebben overgegeven.

In volle zee verkreeg het schip zijn volle snelheid, die inderdaad voldoende bleek te zijn. De vuren werden opgestookt en het schip kraakte in al zijn rondhouten, maar men maakte 28 knopen per uur. Er werd gedurende de overtocht weinig gepraat. Daartoe was de spanning te groot maar drie en een halve dag later legde de boot in de haven van Tanabe aan.

Henderson slaakte een kreunende zucht, toen hij zag, hoe zijn meester een chèque van 20.000 dollars invulde en die aan de kapitein overhandigde, maar Raffles zelf dacht aan niets anders dan

aan zijn taak.

Zij lieten zich in een rickshaw naar het station brengen en kwamen daar juist bijtijds om de trein naar Yokohama te nemen.

Binnen vier uur hadden zij de Japanse havenstad bereikt.

Zij snelden naar de aanlegkade, om daar te vernemen, dat de « California » een uur geleden naar San Francisco was vertrokken.

Henderson werd beurtelings bleek en rood toen hun het bericht werd medegedeeld, maar ook nu bleef Raffles zich zelf gelijk.

— Wanneer vertrekt de volgende boot naar Vancouver? zo wendde hij zich tot de beambte van het havenbureau, die hem de inlichtingen verstrekke.

— Morgenochtend om acht uur, mijnheer.

— Dank u. Kom lui, dan kunnen wij vandaag eens goed ultrusten, en morgen de achtervolging voortzetten.

— Wil je mij eens uitleggen, wat je van plan bent, Edward? vroeg Brand, toen de drie mannen op weg waren naar een hotel aan de kade.

— Luister. Je weet, waar Vancouver ligt?

— Op de grens van Canada en de Verenigde Staten.

— Juist. Welnu, de mailboten doen zestien dagen over de reis naar San Francisco, maar slechts veertien over de tocht naar Vancouver. Wij komen dus een volle dag eerder in Amerika aan dan Lynch.

— Maar veertienhonderd kilometer noordelijker, riep Brand uit.

— Ongetwijfeld. Maar er bestaan auto's, die gemakkelijk een gemiddelde van honderd kilometer per uur halen.

— Onze boot mag geen uur telaat aankomen, en we kunnen onderweg panne krijgen.

— Dat kan die van Lynch ook overkomen.

— Lynch kan wel dwars door Amerika naar New York willen trekken.

— Dan zullen wij hem naar New York nareizen. Heb je nog meer tegenwerpen?

Brand liet een kort lachje horen.

— Misschien heb ik er nog wel enige, maar ik houd ze voor mij, omdat je je er toch niet aan zouft storen. Vooruit dan maar, naar de boot.

De drie mannen lieten zich per rickshaw naar de steiger brengen, vanwaar de boot naar Vancouver vertrok, bestelden aanstonds plaatsen en begaven zich daarna onmiddellijk naar een hotel aan de kade, om eens goed uit te rusten.

De spanning scheen voor het ogenblik van de drie mannen als het ware te zijn afgegleden; zij beseften, dat nu het laatste bedrijf van het treurspel ging aanvangen, maar zij konden de omstandigheden thans niet meer wijzigen.

Zij sliepen elf uur aan één stuk en scheepten zich de volgende ochtend reeds vroegtijdig in.

De omstandigheden waren deze keer de reizigers gunstig, want het weer bleef edurende twee weken buitengewoon mooi, en vier uren binnen de bepaalde tijd legde de mailboot aan de steiger aan.

Toen de drie mannen zich ontscheepten, riep Raffles vrolijk uit:

— Hij is ons nu maar enkele uren voor. De mailboot uit Yokohama komt pas over twaalf uur te San Francisco aan. Nu is het zaak om dadelijk een goed vervoermiddel te vinden.

Zij gingen de stad in, kochten nieuwe wapens en gingen er toen op uit, teneinde een betrouwbare auto machtig te worden.

Maar hoe zij Vancouver ook in alle richtingen doorkruisten, het scheen wel, alsof alle auto's door de grond gezonken waren.

Opeens slaakte Henderson een kreet en bleef staan voor een groot aanplakbiljet, dat tegen een schutting was geplakt.

— Nu weet ik, mylord, waarom hier geen auto's te krijgen zijn, er is een grote baseball wedstrijd uitgeschreven en daarvoor schijnen alle automobielen uit de buurt besproken te zijn.

Raffles was dicht bij het biljet komen staan, bestudeerde het nauwkeurig, en wenkte een voorbijrijdende taxi.

— Kunt gij mij naar het stadion bren-

gen, waar de wedstrijd plaats heeft, chauffeur? vroeg hij.

De man schudde ontkennend 't hoofd.

— Het spijt mij zeer, mijnheer, antwoordde hij, maar ik ben reeds besproken. Over twee uur begint de wedstrijd.

— Ik betaal je tweehonderd dollar, als je die afspraak laat lopen, hernam Raffles.

— Per persoon? vroeg de chauffeur snel.

— Per persoon, antwoordde Raffles bedaard.

Henderson maakte een luchtsprong en had de chauffeur gaarne zijn mening op hardhandige wijze gezegd, maar Raffles liet er hem de tijd niet toe en trok hem in de auto.

Brand volgde hem en de chauffeur gaf gas. De rit duurde ongeveer anderhalf uur en bracht hen ver buiten de stad aan de oevers van de Columbia-rivier, in de buurt van Seattle.

De drukte op de weg was hoe langer hoe groter geworden, en in de nabijheid van het stadion was het een chaos.

Een ontzaglijke menigte was samengestroomd, want het bleek, dat er voor de baseball wedstrijd, eerst nog een wedstrijd voor auto's zou worden gehouden over een gesloten circuit.

Over een kwartier zou deze wedstrijd een aanvang nemen.

Raffles betaalde de chauffeur de overeengekomen som, kocht een paar plaatsbewijzen voor de grote tribune, die terzijde van de weg was gebouwd. Dit stelde hen in staat zich over het gehele terrein te bewegen, met uitzondering van de plek, waar reeds een achttal renwagens, klein, maar zeer snel, op een rij stond opgesteld.

De weg was over een grote uitgestrektheid afgezet, maar verderop moesten de toeschouwers maar voor hun eigen hachje zorgen. Zacht met zijn beide metgezellen pratend, liep Raffles langzaam voorbij de wagen. De coureurs stonden op enige afstand nog met elkander te praten, terwijl anderen zich overtuigden dat de wagens geheel in orde waren.

Plotseling geschiedde er iets, dat aan de tienduizenden toeschouwers een kreet

van verbazing ontlokte.

In een onbewaakt ogenblik waren drie mannen op een der auto's toegesprongen, en een seconde later was het alsof de wagen een ontzaglijke sprong nam en toen in razende vaart over de brede afgezette weg stooft die de renners moesten volgen.

De consternatie was zo groot, dat de verzamelde coureurs gedurende enige ogenblikken als aan de grond genageld bleven staan. Zij herkregen pas hun bezinning, toen het te laat was.

Enigen hunner wierpen zich achter hun stuurwiel en het volgende ogenblik vlogen er drie renwagens over de weg de vluchtelingen achterna.

Raffles chauffeerde, terwijl Brand en Henderson hun revolver hadden getrokken en op de banden mikten van de renwagens, die achter hen over de weg vlogen. Twee schoten knalden bijna tegelijkertijd en twee wagens beschreven een grote boog over de weg, en waren toen bijna op elkander in gereden.

De derde coureur was door dit ongeluk zo geschrokken, dat hij zo plots de remmen aanzette, dat de wagen over de kop duikelde en de chauffeur er in een grote boog werd uitgeworpen. Na aldus zijn achtervolgers te hebben afgeschrikt, trapt Raffles het gaspedaal nog verder in zodat de gang van de wagen nog aanzienlijk werd verhoogd.

Hier en daar stonden groepjes toeschouwers, die echter volstrekt niets wisten van hetgeen er was voorgevallen en misschien dachten, dat deze auto aanzienlijk op de andere voor was.

Raffles, die van tevoren een toeristenkaart geraadpleegd had en deze als het ware uit zijn hoofd had geleerd, stuurde zonder een ogenblik te aarzelen en met vaste hand de renwagen langs de wegen van Cascade Range. Ongelukigerwijze moest hij vaak een grote omweg maken, wegens weg reparaties. Ook was het zaak de grote steden zo veel mogelijk te vermijden, daar de diefstal van de wagen zeker naar alle grote steden van Amerika zou zijn getelefoneerd.

Dit was een ongelukkige omstandigheid, want hierdoor werd de weg zeer aanzienlijk verlengd. Bovendien was het

noodzakelijk, dat zij nu en dan stopten om wat te eten. De diefstal had om twee uur in de namiddag plaats gehad, en het was reeds middernacht, toen men de wagen te Waluala aankwam op ongeveer een derde van de weg naar San Francisco. De mannen gunden zich echter geen rust, en dachten niet aan slaap.

Er werd benzine getankt bij een all-night pompstation en terstond werd de reis in hetzelfde tempo voortgezet. Zonder zich ergens op te houden en steeds de grote weg volgende, bereikten zij, juist twaalf uur nadat zij Seattle verlaten hadden, het stadje Sacramanto, op ongeveer twintig kilometer ten Noorden van San Francisco gelegen.

Henderson en Brand hadden Raffles aan het volant afgelost, en ieder had op zijn beurt getracht in de betrekkelijk kleine wagen, een weinig rust te nemen.

Op dit ogenblik raadpleegde Raffles zijn horloge.

— De hemel geve, dat de boot van Lynch niet voor is op het tijdschema, riep hij uit, anders bestaat er grote kans, dat zij reeds weer vertrokken is. De Central Pacific Railroad vertrekt, nauwelijks enkele uren na de aankomst van de boot, naar New York.

— Maar is het niet gevaarlijk om de stad nu te naderen? vroeg Brand.

— Ongetwijfeld, maar dat moeten wij er op wagen. Ik moet in ieder geval weten, waar Lynch gebleven is. Het is mogelijk, dat hij zich voorlopig te San Francisco schuil wil houden, al geloof ik dat niet, omdat hij wel weet, dat hij hier voor mij niet veilig is. Hij zal niet eerder gerust zijn voor hij weer in Engeland terug is, waar hij duizenden hulpmiddelen tot zijn beschikking heeft.

De wagen reed in dezelfde vaart door, tot vlak bij San Francisco, aan de oever van het meer, waaraan de stad gelegen is, niet ver van de voorstad Stockton. Hier lieten zij de wagen achter in de hoede van een garagehouder, en begaven zich zo snel zij konden naar de stad, namen daar een taxi en lieten zich naar de kade brengen. Zij hadden de voorzorg genomen, zich onderweg goed te vermommen, ofschoon dit bijna over-

bodig mocht heten, daar zeker niemand hen gedurende hun stoutmoedige aanslag had herkend. Reeds in de verte bemerkten de vrienden, dat Raffles' voorgevoel bewaarheid was: de « California » lag reeds aan de steiger. Raffles ondervroeg een beambte, die langs de kade liep en vernam van deze, dat de pakketboot reeds vier uur geleden was aangekomen. Wat de trein naar New York betreft, deze was juist drie uur geleden vertrokken.

Het besluit van de Grote Onbekende was aanstonds genomen. Hij begaf zich naar de stationschef en bestelde een extra trein, bestaande uit een locomotief, een tender en een wagon. Het duurde een half uur voor de extra trein, trillend van ingehouden kracht, voor het perron kwam rijden. Raffles nam de machinist eens goed op en zei:

— Luister eens, chef, ik moet tot iedere prijs de trein naar New York inhalen. Indien je er voor zorgt, dat ik die trein voor morgenochtend inhaal, krijg je van mij duizend dollar en de stoker de helft van dat bedrag.

— Aangenomen, antwoordde de machinist eenvoudig. Gij hebt de trein immers tot New York besproken? Dan gaan we nu aanstonds op weg.

Raffles betaalde het hoge bedrag voor de extra trein, liet Henderson een aantal lunchpakketten aan 't buffet inslaan en nam toen plaats op het uitzichtbalcon voor aan de wagon, vlak achter de tender. Vier uur nadat de boottrein, die zes en New York doet, het station van eerstgenoemde stad had verlaten, reed de locomotief onder de zwart berookte stationskap uit.

De achtervolging van de Koning der Misdadigers per trein was begonnen.

De locomotief had de gehele nacht met grote snelheid doorgereden, hetgeen mogelijk was, daar de lijn geheel vrij was gehouden, en reed tamelijk dicht achter de trein, welke werd achtervolgd.

Rond zeven 's morgens klom Raffles van het balcon op de tender en van daar op de locomotief en schreeuwde de machinist in het oor:

— Waar zijn wij hier ergens?

— In Utah, in de buurt van het Grote

Zoutmeer.

— Stopt de boottrein daar?

— Ja, bij Ogden.

— Goed. Zorg, dat je dicht achter de boottrein in het station binnenkomt en rij dan aanstonds terug, tenminste als dat kan.

Tegelijk haalde Raffles zijn portefeuille te voorschijn en betaalde de machinist en de stoker ruimschoots het beloofde bedrag. Twintig minuten later stopte boottrein en extra locomotief in het station van Ogden. De drie mannen sprongen direct van de locomotief renden naar de achterste wagon van de boottrein, en sprongen een wagon binnen. Een paar minuten later, nadat er nog enige andere passagiers waren in- en uitgestapt vervolgde de trein zijn weg.

Op een na de achterste wagon was de spijswagen. Raffles trad aanstonds op een kelner toe, een grote neger, en nam hem terzijde.

Hij sprak even met hem en toen zag Brand, hoe Raffles met de neger, in zijn keurig wit pak met vergulde knopen, in de dienstwagen verdwenen.

Een kwartier later keerde de neger alleen terug en liep snel op Brand en Henderson toe.

— Waar is de reiziger gebleven, die met je mee is gegaan? vroeg Brand.

— Dat weet ik niet, heren, antwoordde de neger. Hij heeft mij verzocht hier even op u te wachten.

De neger sloeg zijn servet over de linkerarm, nam een dienblad op en liep behendig door de gangen van de voortrazende trein.

Zo bereikte hij de wagons, voor de restauratiewagen. Reeds begaven de meeste reizigers zich daar heen, ten einde het ontbijt te gebruiken. De neger wierp een blik in ieder compartiment en opende eindelijk een deur.

In de coupé, waarin hij binnentrad, bevonden zich slechts twee personen: een man met een lang, smal gelaat, en dunne lange baard, en een bleek, jong meisje, dat tussen waken en slapen scheen te zijn.

De neger sloot de deur zorgvuldig achter zich dicht, evenals het gordijn.

tje, dat zich voor de ruit bevond en vroeg toen in gebroken Engels:

— Wilt gij hier in uw compartiment bediend worden, mijnheer Lynch?

De man met de dunne baard werd zichtbaar bleek, en zijn ogen kregen een harde uitdrukking.

Hij wilde opstaan en stak de hand naar zijn zak uit. Maar de neger was hem voor. Zijn Engels klonk nu geheel zonder fout, toen hij zei:

— Doe geen moeite, professor. Erken liever, dat gij tenslotte aan het kortste eind hebt getrokken. Ik heb hier een revolver in mijn hand, en ik bezweer u, dat ik er gebruik van zal maken, als ge het waagt u te verzetten.

Het meisje had de ogen opgeslagen en keek nu verbaasd van de een naar de ander.

Langzaam scheen het besef bij haar terug te keren. Lynch was intussen als een geslagen hond in zijn hoek teruggekropen. Raffles, de gewaande neger, trad op Lynch toe en zei:

— Wij zijn nu in Amerika, professor. Ik moest je eigenlijk als een hond doden, want dat verdient je dubbel en dwars, maar ik wil je nog een kleine kans geven. Op het volgend station stappen wij beiden uit. Je hebt natuurlijk een revolver bij je, evenals ik. Wij zullen een paar reizigers vragen om onze getuigen te zijn en binnen vijf minuten kan de zaak beslecht zijn.

Lynch stiet een knetterende vloek uit. Hij wist maar al te goed, dat zijn kansen dan slecht stonden. Wat hij van de schietvaardigheid van de Grote Onbekende had gehoord, deed hem begrijpen,

dat zijn dagen geteld waren.

Ongemerkt gleeed zijn hand naar de kruk van het portier en voor Raffles op hem had kunnen toespringen en het hem had kunnen beletten, had hij het open gerukt en was op de treeplank gesprongen. De trein verminderde juist vaart. Raffles vloog op het portier toe met de revolver in de vuist... maar van Lynch zag hij niets meer.

Blijkbaar was de Koning der Misdadigers van de rijdende trein gesprongen. Raffles nam de nog steeds half versufte Suzanne de Vallois vriendelijk bij de arm, opende de deur, die op de gang uitkwam, en bracht haar naar de achterste wagen, waar Henderson en Brand wachtten. Zij slaakten een kreet van verbazing, toen zij de neger met het meisje zagen binnenkomen, maar spoedig had Raffles alles opgehelderd.

— Let even op het meisje, dan ga ik mij verkleden, want twee negers, dat is wel wat veel. Mijn chèqueboek is wat dunner geworden gedurende deze dolle reis, maar wij hebben Suzanne de Vallois gered, en dat is de hoofdzaak.

— Maar Lynch is ontkomen, riep Brand teleurgesteld uit.

— Dat is zo, maar het komt wel goed, hernam Raffles. Als hij nu zijn ribben niet heeft gebroken, dan hoop ik dat zelf later nog wel eens te doen.

Vijf dagen later waren de reizigers te New York en vertrokken vandaar naar Londen, waar zij tien dagen later aankwamen.

De redders van Suzanne de Vallois hadden de reis om de wereld in 36 dagen volbracht.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De vrouw in het zwart

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Cactus Clancy wint! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opdracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Worstijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: LL.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266